ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921.-ΕΤΟΣ Γ' ΑΡ. 139

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδὸς 'ΑγίουΚωνσταντίνου 7)

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	'Ετησία δρ. 15.—	'Εξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» » 30.—	» » 15
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ: Διὰ τὰ πεζὰ 10 λεπτὰ ἡ λέξις
Διὰ τὰ ποιήματα 30 λεπτὰ ἡ λέξις

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΠΟΙΕΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ;

ΑΘΗΝΑΙΕΣ

ΣΜΥΡΝΙΕΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΖΩΗ

ΠΥΞ ΚΑΙ ΠΑΞ

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα, μὲ τὴν ἀπεργίαν τῶν ἀρτοποιῶν, ἐκινδυνεύσαμεν νὰ μείνωμεν χωρὶς ψωμί. Ὁ μόνος ποὺ δὲν ἀνησύχησεν ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν αὐτήν, ἦτον ἕνας ἀδιόρθωτος μπὸν-βιβέρ, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ ταράξῃ γιὰ τίποτε τὴν ὀλυμπίαν γαλήνην του.

—Ὅταν τὸ Παρίσι δὲν ἔχῃ ψωμὶ—μοῦ ἔλεγεν—ὅλοι οἱ παρισινοὶ θυμοῦνται τὴν περίφημον φρᾶσιν ἑνὸς γαλαξοαίματου συμπατριώτου των: «Ἂν μᾶς λείψῃ τὸ ψωμί; Καλλίτερα... Θὰ τρῶμε ὅλοι παντεσπάνι». Κι' ἐγὼ λέω: Ἂν μοῦ λείψῃ τὸ ψωμί, θὰ τρώω παξιμαδάκια—εἶνε οἰκονομικώτερα κι' ἐλαφρότερα στὸ στομάχι.

Ἐλαφρότερα; Ἀσφαλῶς.

Γίνονται μπαὶν-μίξτ; Γίνονται. Μ' ἀφοῦ τ' ἀπαγορεύει ἡ ἀστυνομία; Ἔ, μὰ δὲν εἶνε κουτοὶ νὰ πᾶν νὰ ζητήσουν τὴν ἄδειά της!

Μιὰ παρέα, ἀπὸ νέες καὶ νέους, παίρνουν

ἕνα-δυὸ αὐτοκίνητα καὶ τραβοῦν σὲ μέρος ὅπου δὲν τοὺς φθάνει τὸ μάτι τοῦ χωροφύλακος. Ἔξω ἀπ' τὴ Ραφίνα λόγου χάριν.

Ἔτυχε νὰ μετάσχω—ἀπροόπτως, σᾶς τ' ὁρκίζομαι — ἑνὸς τέτοιου θαλασσίου παιχνιδιοῦ, κι' ἐπῆρε τ' αὐτί μου στιχομυθίας σὰν κι' αὐτήν:

—Ἂν εἶσθε ὑποχρεωτικός, κύριε Λελέ, θὰ μ' ἐμαθαίνατε νὰ κολυμπῶ....

—Εὐχαρίστως, μαμζέλ, ἐλᾶτε αὔριο στὴν γκαρσονιέρα μου. Στὸ σομμιὲ τοῦ κρεβατιοῦ θὰ μάθετε...

Κι' ἀκόμη σὰν αὐτήν:

—Δὲν πλέετε, κύριε Ντιντῆ;

—Προτιμῶ τὴς βουτιές.

Κι' ὅλο ἐβουτοῦσε, πράγματι—δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ.

Καὶ γιὰ νὰ τελειώνω τὰς ἀναρμόστους αὐτὰς ὠτακουστήσεις μου. Δυὸ ἀθῶαι περιστεραὶ—ἀρσακειάδες, ἂν δὲν μ' ἐγέλασαν οἱ πλατειὲς ψάθες των—μιλοῦν.

—Γιατί, καλὲ Ρωξάνη λένε πῶς ὅλαι αἱ ὁδοὶ ἄγουσιν εἰς Ρώμην;

—Μά... γιὰ τὸν Πάπα, καϋμένη!

Ἠγγυημένον. **Ο ΠΥΜ**

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΜΗΣ

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ

Ὅλη τὴν ἡμέρα, ὁ Ὑβανὶκ βασανίστηκε τραβῶντας κουπὶ γιὰ νὰ φθάσῃ στὴ μακρυνὴ ἀκρογιαλιά. Στ' ἀνοιχτὰ τῆς θάλασσας, ἔξαφνα ὁ ἄνεμος ἔπεσε, ἡ θάλασσα ἔγεινε στρωτή, καὶ ὁ Ὑβανὶκ βρέθηκε ὑποχρεωμένος νὰ τραβήξῃ κουπί. Τὰ παραγάδια, ἡ πετονιές του, τὰ δίχτυά του, ὅλα ἦταν ἀδειανά, τίποτε, οὔτε ἕνα καβοῦρι, οὔτ' ἕνα ψαράκι, στὸν πάτο τῆς κατραμωμένης βάρκας του. Καὶ ὁ Ὑβανὶκ βλαστημάει ἀπὸ τὸ κακό του.

Τραβῶντας τὸ κουπὶ ἔφτασε στὸ πέρασμα· λίγο ἀκόμη, καὶ θ' ἀράξῃ στὸ λιμάνι, ὅπου τὸν περιμένει ἡ ἀνάπαυσις. Ἡ βάρκα ἔφθασε ἐμπρὸς στὸν Γολγοθᾶ, ἕναν ἀπότομο βράχο ποὺ βρίσκεται στὴν ἄκρη τῆς προκυμαίας, καὶ ὁ Ὑβανὶκ ποὺ σηκώθηκε ὀρθὸς, διακρίνει τὸν Χριστὸ καρφωμένον στὸν ξυλένιο σταυρό του, ποὺ οἱ εὐσεβεῖς ψαράδες ἔστησαν ἐκεῖ, γιὰ ν' ἀκούῃ τὴς προσευχές του ὅταν ἡ θάλασσα εἶνε φουρτουνιασμένη. Ἀλλ' ὁ Ὑβανὶκ βλαστημάει τὸν τίμιο σταυρό. Δένει τὴ βάρκα του στὴν προκυμαία, βγαίνει καὶ τραβάει γραμμὴ γιὰ τὴν ταβέρνα. Ἤπιε ὅσο εἶχε νὰ πληρώσῃ. Κι' ὕστερα, τρικλίζοντας, μὲ τὰ μάτια κόκκινα, τὸ λαρῦγγι στεγνό, ὁ Ὑβανὶκ βγῆκε ἀπ' τὴν ταβέρνα, διωγμένος ἀπ' τὸν ταβερνιάρη ποὺ ἡ νύχτα τὸν φοβίζει καὶ τραβάει κατὰ τὸ λιμάνι, στὴν προκυμαία, στὸν Γολγοθᾶ.

Στὰ πόδια τοῦ Χριστοῦ σταματάει, σχεδιάζοντας στὸ ἠλίθιο κι' ἀναμμένο ἀπ' τὸ κρασὶ μυαλό του κάποια φρικιαστικὴ βλακεία. Μ' ὅλο τὸ μεθῦσι, διατηρεῖ τὴ μνησικακία του ποὺ μέρες τώρα δὲν μπορεῖ νὰ πιάσῃ ψάρι στὰ δίχτυά του, γιὰ νἄχῃ λεπτὰ νὰ πιῇ ὅσο θέλει κρασί. Καὶ τὴν ἀτυχία του αὐτὴ τὴν ἀποδίδει στὸν Ἐσταυρωμένο, μ' ὅλο ποὺ ποτὲ δὲν ἐπροσευχήθηκε σ' αὐτόν, ἀλλὰ πάντοτε τὸν βλαστημάει καὶ στὶς εὐτυχίες καὶ στὴς δυστυχίες του.

Ὁ Ὑβανὶκ θυμώνει ἄσχημα. Δείχνει τὸν γρόθο του στὸ Χριστό:

«Χριστὲ κακέ! γιατὶ μὲ κατατρέχεις;»

...Ὁ Ὑβανὶκ σκαρφαλώνει στὸ σταυρό. Στέκει μιὰ στιγμὴ καὶ κοιτάει τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔξαφνα μὲ τὰ μυτερὰ καὶ γερὰ δόντια του, ὁ Ὑβανὶκ ξεκολνάει τὰ καρφιὰ τὰ καρφωμένα στὶς τρύπιες παλάμες. Γλυστράει χαμηλότερα, βγάνει καὶ τὸ καρφὶ ποὺ κρατεῖ ἑνωμένα τὰ ματωμένα πόδια.

Καὶ ὁ Χριστὸς σιγὰ κατεβαίνει τότε ἀπ' τὸ σταυρό του... Ὁ Ὑβανὶκ φορτώνεται στοὺς ὤμους τὸ θεῖο φορτίο, προχωρεῖ στὴν ἄκρη τῆς προκυμαίας καὶ ρίχνει στὴ θάλασσα τὸν Χριστό. Μὲ μάτια ζωώδη, κοιτάει τὰ νερὰ ποὺ ἀναταράζονται.

Μὰ ἔξαφνα ὁ ξυλένιος σταυρὸς μεταμορφώθηκε καὶ ἔγεινε βάρκα. μιὰ βάρκα ποὺ τὴ βλέπει τώρα ὁ κριματισμένος ψαρᾶς, μιὰ βάρκα ὁλόχρυση μὲ τὴν ὄψι τοῦ Χριστοῦ στὴν πρώρα καὶ μὲ πανιὰ μεταξωτὰ κεντημένα σὰ σημαῖες. Μέσα ἀπ' τὴ βάρκα, μορφὲς ἀγγελικὲς τραβοῦσαν δίκτυα ποὺ ἦταν καταφορτωμένα ἀπὸ ψάρια λαμπερὰ σὰν ἀσημένια. Καὶ ὁ Ὑβανὶκ τὰ βλέπει ἐκστατικός.

Ὕστερα τρέχει, πηδάει μὲς τὴ βάρκα του, τραβάει κουπί. Κεντημένος ἀπὸ τὸν ἀχόρταγο πόθο του, θέλει νὰ σιμώσῃ στὴ χρυσὴ βάρκα, νὰ τῆς ἁρπάξῃ ὅλο τὸ φόρτωμα τῶν ψαριῶν. Παίρνει μαζί του καὶ τὰ δίχτυα του, καὶ ἀπὸ τώρα τὰ φαντάζεται γεμᾶτα μὲ κάθε λογῆς ψάρια. Συλλογιέται πῶς θὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν χρυσὴ βάρκα μαζὶ μὲ ὅλα τὰ λάφυρά της. Τραβάει κουπὶ μ' τὴ δύναμί του, καί, ἀπὸ τὴν πολλή του ὁρμή, δὲν βλέπει ὅτι σίμωσε στὴ χρυσὴ βάρκα καὶ τὴν ἔχει τώρα ἐμπρός του.

Καὶ ἔξαφνα, ἡ χρυσὴ βάρκα μεταμορφώθηκε σ' ἕνα μυτερὸ βράχο, τόσο κοντινὸν ποὺ ἡ βάρκα τοῦ Ὑβανὶκ χτυπάει πάνω του καὶ ἀνοίγει στὰ δύο σὰν τσώφλι ἀπὸ καρύδι.

Ἕνα κῦμα τὴν βούλιαξε. Ἀλλὰ ὁ Ὑβανίκ, κολυμπῶντας μὲ χέρια καὶ πόδια ἀγωνίζεται νὰ φτάσῃ στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ νὰ σωθῇ.

Ἔφτασε στὸ πέρασμα. Ὀλίγο ἀκόμη καὶ θὰ φθάσῃ στὴν προκυμαία.

Μὰ ἔξαφνα ἕνα μεγάλο κῦμα, ἕνα κῦμα ἀπροσδόκητο, ἁρπάζει τὸν Ὑβανίκ, τὸν τυλίγει καὶ τὸν καταποντίζει στὰ τρίσβαθα τοῦ γιαλοῦ. Ἀπὸ κεῖ τὸν πιάνει πάλι καὶ τὸν τινάζει ἔξω κατὰ τὴν προκυμαία μ' ἕνα τίναγμα τόσο ἀλόκοτο, ὥστε ὁ Ὑβανὶκ μισόγυμνος, μὲ τὰ δύο του μπράτσα ἀνοιχτά, τὰ πόδια μπλεγμένα ἀπὸ τὰ φύκια ποὺ τὰ εἶχαν περιτυλίξῃ, βρέθηκε ριγμένος καὶ σὰν καρφωμένος πάνω στὸ σταυρὸ ποὺ εἶχε βεβηλώσῃ, καὶ ἀπόμεινε κι' αὐτὸς γιὰ κάμποσες στιγμὲς σταυρωμένος μὲ τὸ κορμί του κατατσακισμένο, μὲ τὴν ψυχὴ κολασμένη. Καὶ τότε ὁ Ὑβανὶκ ἐγνώρισε τί θὰ πῇ Γολγοθᾶς.

(Μετάφρ. Κ. Πρασᾶ) **ΖΕΡΟΜ ΝΤΟΥΣΕ**

ΣΤΟ ΓΥΡΙΣΜΑ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΤΡΕΛΛΟΣ

Ἔπιασε φωτιὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀδερφοῦ σου...

Κι' ὁ διαβάτης, ἀφοῦ ἐπρόφερε τρυφερὰ καὶ χαμηλοφώνως τὰ μυστηριώδη αὐτὰ λόγια, ὕψωσε τὰ τρελλὰ μάτια του, αὐτὰ τὰ ὀρθάνοιχτα, γεμᾶτα ἀπὸ θεία ἔκστασι μάτια, πρὸς τὸν οὐρανό. Στὸ προσπέρασμα, σχεδὸν τὸν ἄγγιξα.

«Ἄνθη... ἄνθη... ἄνθη...», ἐμουρμούρισε. Κι' ἔκανε μιὰ ντελικάτη χειρονομία σὰν γιὰ νὰ δρέψῃ ἕνα φανταστικὸ τριαντάφυλλο.

Κουρελιάρης, μὲ τὸ κασκέτο χωμένο ὥς τ' αὐτιά, μὲ τὸ κεφάλι κλονιζόμενο, πήγαινε... Τὸν παρηκολούθησα ἀπὸ μακρυά. Μπροστὰ στὸ Βασιλικὸ Κῆπο ἔβγαλε ἀπ' τὴν τσέπη του μερικὰ ψίχουλα καὶ τὰ σκόρπισε στὰ χελιδόνια ποὺ χαμηλοπετοῦσαν. Ὕστερα στὸ πάρκο τοῦ Ζαππείου ἔβγαλε μερικὲς πεντάρες καὶ τῆς πρόσφερε, σὰν νὰ πρόσφερε τὴν καρδιά του, σὲ κάτι μικρὰ ἀρχοντόπουλα ποὺ ἔπαιζαν μὲ τὰ στεφάνια τους.

«Παιδάκια... παιδάκια...» ἐψιθύρισε.

Ἦταν ὄμορφος σ' αὐτὴ τὴ φτωχὴ κι' εἰλικρινῆ καλωσύνη του. Ἡ ἀγαθοεργία ἀναπηδοῦσε αὐθόρμητη ἀπὸ μέσα του, σὰν τὴν ταπεινὴ γυναίκα τοῦ δρόμου ποὺ κρύβει μέσα ἀπὸ τὸ λασπωμένο της φόρεμα ἕναν κρῖνο...

Ἐσήκωσε τὸ χέρι στὸ νοσοκομεῖο τοῦ Ζαππείου κι' ἐφάνηκε σὰν νὰ τὸ εὐλογῇ. Τράβηξε

στὴν κοίτη τοῦ Ἰλισσοῦ, καὶ τὸ λιγοστὸ νερὸ ποὺ κυλοῦσε κελαρύζοντας ὡρισμένως ἐτραγουδοῦσε στὴν ψυχή του...

Προχώρησε ἀκόμα πρὸς τὴς Στῆλες, ἀπαγγέλλοντας στίχους... Κι' ἐγώ, λίγα βήματα μακρυὰ ἀπ' τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ ἐρείπιο, ἔννοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ κλαίῃ γι' αὐτοὺς ποὺ σκέπτονται κι' ἐννοοῦν, γιὰ τοὺς λογικούς. Ἡ ζωὴ στοὺς ὤμους μου ἦταν ἕνα φορτίο θλιβερό. Στοὺς ὤμους τοῦ τρελλοῦ ἦταν σὰν ἕνα ἀνάλαφρο κάνιστρο γεμᾶτο λουλούδια μυρωμένα. Τὸν ἐζήλευα τάχα; Ποιὸς ξέρει!

Οἱ ἀρχαῖοι ἐσέβοντο στοὺς ἐπιληπτικούς, ἐκεῖνο ποὺ ὠνόμαζαν «ἱερὴ ἀρρώστεια».

Κι' ἐχαιρέτισα στὸ πρόσωπο τοῦ τρελλοῦ τὸ Θεὸ ποὺ χαμογελᾶ... **ΣΤΕΛΛΑ**

ΤΟ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Συνεχίζω τὴς συμβουλὲς τῆς Λεὸνς πρὸς τὸν γυιό της:

Ὅταν ἀναγγείλῃς εἰς τὴν ἐρωμένην σου ὅτι εἶσαι ἠναγκασμένος νὰ λείψῃς γιὰ λίγον καιρὸ σ' ἕνα σύντομο ταξειδάκι, βεβαιωσέ την ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ πλέον δυσάρεστον ποὺ ἠδύνατο νὰ σοῦ συμβῇ, ὅτι ἡ λύπη σου εἶνε ἀπερίγραπτος· πρέπει ἐπίσης ἐπιτήδεια νὰ τῆς δώσῃς νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γυναῖκες εἰς τὸν κόσμον ἄξιαι νὰ σοῦ δεσμεύσουν τὴν καρδιά· κέντησε ἐπιδέξια τὴν εὐαισθησίαν της, καὶ κάμε ὥστε ἡ φιλαυτία της νὰ συμβαδίζει μὲ τὸν ἔρωτά σου. Μὲ τὰς γυναῖκας, ἐπιτρέπεται ὁ δόλος.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν στέλνε της ἐπιστολάς καί, ὅταν ἀκόμη δὲν σοῦ ἀπαντᾷ, γράφε της ἀδιάκοπα. Αἱ ἐπιστολαί σου πρέπει νὰ εἶνε ἐλαφραί, φαιδραί, γραμμένες μὲ χάριν. Διὰ τὰς ἀδυσωπήτους, ἡ ταπείνωσις καὶ ὁ σεβασμὸς εἶναι τὰ καλύτερα ὅπλα, διότι, διὰ νὰ συνεννοηθῇς μαζί των, ἀπαιτεῖται νὰ χρησιμοποιεῖς τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀρετήν. Ἀλλὰ τοῦτο ἔχε πάντοτε ὑπ' ὄψιν ὅτι, μία ποῦ δὲν ἀγαποῦσε χθές, θ' ἀγαπήσῃ αὔριον, καὶ ὅτι μόνον ὁ ἀδέξιος ἐραστὴς ἀποθαρρύνεται καὶ παραιτεῖται ἀπὸ τὸ σχέδιόν του.

Κάτι τι ἀκόμα ποῦ δὲν πρέπει νὰ τὸ παραμελεῖς εἶνε νὰ κερδίζεις τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς ὑπηρετρίας τῆς ὡραίας σου· εἶνε ἡ θεματοφύλαξ τῶν μυστικῶν τῆς κυρίας της, γνωρίζει τὰ τρωτά της σημεῖα καὶ τοὺς δόλους τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ μετέλθῃς διὰ νὰ τὴν πείσῃς. Δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀπαντήσῃς πιστοτέραν σύμβουλον, οὔτε καλητέραν ὁδηγόν· δίδε ἀκρόασιν εἰς τὰς ἀπαντήσεις αὐτῆς τῆς σιβύλλης, θὰ σὲ μυήσῃ εἰς τὰ ἀπόρρητα τῆς κυρίας της.

Ὁ καταλληλότερος διὰ τὸν ἔρωτα χρόνος εἶνε τὰ γλέντια, οἱ γιορτὲς καὶ τὰ παιχνίδια· Ἡ φαιδρότης εἶνε εἰς τὴν καρδίαν ὅπως ἡ ἄνοιξις εἰς τὴν γῆν. Τὸ θέατρον ὅπου τὰ πάντα ὁμιλοῦν περὶ ἔρωτος εἶνε τόπος πολὺ εὐνοϊκὸς διὰ νὰ προσφέρῃς εἰς τὴν ἐκλεκτήν σου τὸν φόρον τῆς καρδίας σου.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει οὔτε τόπος, οὔτε χρόνος, οὔτε περίπτωσις τόσον εὐνοϊκὴ εἰς τὸν ἔρωτα, ὅπου αἱ ἑσπερίδες καὶ οἱ χοροί. Ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὴν μάσκα, μία ὡραία τολμᾷ νὰ ὁμολογήσῃ τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα ποὺ ἔκρυπτε εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας της, ἴσως πρὸ πολλοῦ. Ὁ θεὸς τοῦ ἔρωτος ἀγάλλεται δι' αὐτὰς τὰς μεταμφιέσεις, αὐτὸς ποὺ τοσάκις μετεμόρφωσε τὸν ἴδιον τὸν Δία, καὶ ποὺ γνωρίζει νὰ προσλαμβάνῃ τόσας μορφὰς διὰ νὰ κρύπτεται ἀπὸ τὰ ὄμματα τῶν θνητῶν.

Ἐὰν τυχὸν παίξεις χαρτιά, εἰς τὰς ἑσπερίδας, μ' ἐκείνην ποὺ ἀγαπᾷς, προσπάθει νὰ χάνεις συχνά· ἀλλὰ χάνε μὲ τόσην ἐπιτηδειότητα, ὥστε νὰ δύναται ἐκείνη ν' ἀποδίδῃ τὸ κέρδος της εἰς τὴν τύχην. Καθένας τὸ γνωρίζει ὅτι πολλάκις κερδίζομεν ὅταν γνωρίζομεν νὰ χάνωμεν. Ἐν γένει φρόντιζε, ὅταν χάνεις στὸ παιγνίδι, νὰ μὴ μαντεύῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ ὕφος σου ὅτι ᾐσθάνθης κάποιαν ἐνδόμυχον στενοχωρίαν.

Ἡ τέχνη τοῦ καλλωπισμοῦ δὲν πρέπει νὰ παραμελεῖται ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Ἐν τούτοις εἰς τὸ ντύσιμό του πρέπει νὰ ὑπάρχῃ πάντοτε τὸ ἀπέριττον, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην ἐπιτήδευσιν.

Λέγουν ὅτι οἱ στίχοι θαυματουργοῦν εἰς τὸν ποιητήν! Ἀλλ' ἂν θέλεις οἱ στίχοι σου νὰ εἶνε εὐπρόσδεκτοι, πρόσεχε νὰ μὴν ὁμιλῇς περὶ ἔρωτος μεταφυσικοῦ, καὶ πρόσεχε νὰ ἐκφράζεις μόνον ἐκεῖνο ποὺ εἶνε εὐπρόσιτον εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν γυναικῶν.

Νὰ ἔχῃς βεβαίως ὑπ' ὄψει σου ὅτι θὰ παρουσιασθοῦν ἀντερασταὶ—ἀλλ' ἐὰν εἶσαι ἐπιτήδειος, θὰ ὑποκριθῇς τὸν κωφὸν καὶ τὸν τυφλόν. Πόσον πρέπει νὰ λογίζεσαι εὐτυχής, ἐὰν ὁ ἀντεραστής σου στοχασθῇ νὰ σὲ συκοφαντήσῃ εἰς τὴν ἐκλεκτήν σου! Ἐὰν τῆς ἀπηγορεύσῃ νὰ σὲ βλέπῃ, θὰ εἶσαι διπλασίως εὐτυχής. Τὸ μᾶλλον ἀνυπόφορον πρᾶγμα διὰ τὴν γυναίκα εἶνε ἡ ζηλοτυπία, καὶ τὸ μᾶλλον ἐπικίνδυνον. Αἱ γυναῖκες ἐκτάκτως ἐκτιμοῦν τοὺς τολμηρούς· ἡ ζηλοτυπία θὰ σὲ κάμῃ νὰ φανῇς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐκλεκτῆς σου ὁ δειλότερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἐνώπιον ἄλλων πρέπει νὰ ἐπιδεικνύῃς πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας σου ἄκραν εὐλάβειαν. Ἀλλ' ἡ τόλμη δὲν βλάπτει. Αἱ γυναῖκες κολακεύονται ὅταν τὴς ἐπιζητοῦν. Μὴν ἀφίνεις νὰ παρέρχωνται αἱ εὐκαιρίαι. Ἀλλὰ πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ περιμένῃς νὰ ὡριμάσῃ ὁ καρπὸς διὰ νὰ ζητήσῃς νὰ τὸν δρέψῃς. Ὅταν ἐπιτύχῃς, φρόντισε ὥστε ἡ ἐκλεκτή σου νὰ εὕρῃ ὡς δικαιολογίαν σου τὴν φλογεράν σου ζέσιν.

Ἀλλ' αἱ περίεργοι αὐταὶ συμβουλαὶ δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη. **ROMEO**

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

ΜΕΤΑΞΥ ΣΜΥΡΝΙΑΣ ΚΑΙ ΑΤΘΙΔΟΣ

Η ΛΥΣΣΩΔΗΣ ΜΑΧΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Τὸ δημοψήφισμά μας ἐφούντωσε. Οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχα διαβάσει τόσα πολλὰ γράμματα, ὅσα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα. Καὶ ἡ ψηφοφορία διεξάγεται μὲ φανατισμὸν καὶ αἱ ἀντεγκλήσεις καὶ οἱ ὑπαινιγμοὶ καὶ τὸ κουτσομπολιὸ δίνουν καὶ παίρνουν. Μ' ἐξαιρετικὸν φανατισμὸν ψηφίζουν ἰδίως οἱ ἐκ Σμύρνης, ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετοὶ προτιμοῦν τὴν Ἀτθίδα, ἐνῷ ἀντιθέτως πολλοὶ ἐξ Ἀθηνῶν ψηφίζουν ὑπὲρ τῆς Σμυρνιᾶς.

Εἰς τὴν α' σελίδα τοῦ σημερινοῦ φύλλου δημοσιεύονται τέσσαρες φωτογραφίες, δύο Ἀθηναίων (αἱ ἐπάνω) καὶ δύο Σμυρναίων (αἱ κάτω) ... ἀρχίζουν νὰ μαζεύωνται πολλὲς φωτογραφίες εἰς τὸ γραφεῖον μου καὶ δὲν ξεύρω ... θὰ πάρουν ὅλες σειρά. Συμβαίνει ὅμως ..., ἐνῷ ἔλαβα πάρα πολλὲς φωτογραφίες Ἀτθίδων, ἀπὸ Σμυρνιὲς δὲν ἔλαβα ἀρκετὲς ἀκόμα ... φοβοῦμαι μήπως βρεθῶ στὴν ἀνάγκη νὰ δημοσιεύω μόνον Ἀθηναῖες, ἐὰν δὲ μοῦ στείλουν ἐγκαίρως καὶ πολλὲς Σμυρνιές.

Ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὸ σημερινὸ φύλλο, ἡ τελευταία πρὸς τὰ δεξιὰ Ἀθηναία εἶνε ἡ δὶς Κοῦλα Παπακωνσταντινοπούλου.

Εἶπα ἐξ ἀρχῆς νὰ μὴ βάλω ὀνόματα κάτω ἀπὸ τὰς φωτογραφίας στὴν α' σελίδα γιὰ νὰ μὴ παίρνῃ προσωπικὸν χαρακτῆρα τὸ δημοψήφισμα. Ἐδῶ ὅμως δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν ν' ἀναφέρω τὰ ὀνόματα ὅσων θέλουν.

Ἔλαβα τὰς φωτογραφίας σας κυρία Ἰουλία Γιαννάτου καὶ δεσποινὶς Ἀδριανὴ Σαλβάρου. Θὰ δημοσιευθοῦν.—Ἔλαβα καὶ τὴν ἰδικήν σας δεσποινὶς Ἐλευθερία Βέργου· ὑπέροχος ὡς φωτογραφία, ἀλλὰ πέστε μου, σᾶς παρακαλῶ, ποὺ βγάζετε τέτοιες κάρτες;

Καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ψηφοφορίαν. Ὁ κ. ... Ἀργ. ὑπολοχαγὸς στερεοελλαδίτης, μοῦ γράφει: «Ψηφίζω ὑπὲρ τῆς Σμυρνιᾶς ... ἡ γιαβουκλοῦ μου μὲ ἀπειλοῦσε νὰ μὴ ... ξαναμιλήσῃ ἂν δὲν ἐψήφιζα. Ὅλες οἱ Σμυρνιὲς τὸ ἔχουν πάρει à coeur τὸ πρᾶγμα καὶ κάνουν δραστηρίαν προπαγάνδαν πρὸς ... ψήφων, γιατὶ τὸ θεωροῦν ζήτημα φιλοτιμίας νὰ πάρουν τὴν νίκην.» Ἀλλὰ μήπως αἱ Ἀτθίδες δὲν τώβαλαν πεῖσμα νὰ κερδίσουν αὐτές; Ἄλλος ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ μοῦ γράφει ὅτι ψηφίζει ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας γιατὶ «τὸν ἔφαγαν τὰ κορίτσια.» Γιατὶ ὄχι, ἄλλωστε; Ἀφοῦ σὲ κάθε ἐκλογὴ ἐπιτρέπεται προπαγάνδα, ... περισσότερον πρέπει νὰ ἐπιτρέπεται αὐτὴ ... ὡραία καὶ χαριτωμένη.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔστειλαν ψηφοδέλτια:

Ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας: Φούλη Δ. ...ίου, Θ. Μαλτίδης, Χ. Καραξέρης, Δ. Ζερβάκης, Alex Lux, Δ. Δεδίτσης, Πιπίτσα ...δου, Κων. Ζερβουδάκη, Ν. Κριεζῆς, Χ. ...ούλου, Γ. Κ. Ἰατροῦ, Χρ. Τσουμάρας, Μιχάλης, Γ. Σταμόπουλος, Πότα Παπαδάκη, Κ. Μάστορας, Δ. Λαμπρίδης, Π. Περα..., Ὄλγα Μάρη, Ἀρετὴ Βριάρη, Α. Σι..., Γ. Νιφόρος, Ξ. Κοτσαρίδας, Κ. Σταύ..., Δ. Τριαντάκης, Δ. Δασκαλάκης, Γ. Στα...ουλος, Α. Χατζηαθανασίου, Α. Γούναρης, Γκαβούνας, Β. Παπασπύρου, Ν. Συχνῆς, Χαλκιαδάκης, Ε. Γιαννακός, Α. Μαμού..., Βασιλικὴ Φραντζῆ, Βούλα Γεωργιτσάνου, Δρόσος, Ν. Γριπονησιώτης, Β. Φαινέκος, Σωϊτόπουλος, Α. Μουζακιώτης, Ι. Νικη..., Γ. Μαυρίδης, Γ. Σωτηρακόπουλος, Δ. ...πουλος, Γ. Κουτουλάκης, Φιλιὼ Αὐγέρη, ...τόπουλος, Χ. Ζέρβας, Φ. Ὀλλανδέζου, ...κουστῆς, Δ. Καποδίστριας, Μ. Διάκος, ...λία Ζωγράφου, Γ. Παρθένης, Γ. Παπα...ίου, Στ. Μαυροκέφαλος, Ἰουλία Μα... καὶ Φ. Γιαννακίτσος.

Ὑπὲρ τῆς Σμυρνιᾶς: Σ. Παπᾶς, Α. ...ίδης, Μ. Τσότσικας, Δ. Σκάρος, Ι. Γεωρ..., Κλημεντίνη Καντζᾶ, Μ. Μπετεΐνης, Χ. ...ης, Σ. Στεφανάκος, Σ. Παπαδόπουλος, ...μποτᾶς, Δ. Ζήσιμος, Κ. Λάγιος, Ν. ..., Α. Βλαβιανός, Α. Λυκουργιώτης, Κ. ..., Ἰωάννα Φλώκου, Φιφίκα Ξηρουχάκη, ..., Α. Παράσχος, Α. Μπαρμπάτσαλος, Ἀνδρουτσόπουλος, Δ. Σπαθῆς, Ν. Σωκράτης, Η. Τσακανίκας, Μ. Βασιλόπουλος, Β. ...ης, Β. Κολιγκλιάτης, Γ. Καρανάσης, ...λας, Κ. Βαρδακώστας, Ἑλένη Στρίγκου, Κ. Κυριακόπουλος, Α. Πέρσης, Τάσσω ..., Σ. Βαλσαμίδης, Ε. Καβαδᾶτος, Ν. ...ος, Δ. Νικολαΐδης, Γ. Μπιρλίδης, Α. ...στασίου, Δ. Χαριτόπουλος, Ἑλένη ...γιώργου, Ναυσικᾶ Μπαϊρακτάρη, Κ. ...ιάδης, Ι. Μυλωνᾶς, Σ. Γεωργίου, Ν. ...ιάδης, Δ. Ἰωαννίδης, Κ. Μητρόπουλος, ...σούλης, Γ. Καλογιάννης, Α. Καρπούζης, Κ. καὶ Ε. Ἰερίδης.

Ἔλαβα ὑπ' ὄψει ψηφοδέλτια ποὺ δὲν ... ὁλόκληρον τὸ πραγματικὸν ὀνοματεπώνυμον καὶ πλήρη τὴν διεύθυνσιν τοῦ στέλλοντος. Τέλος πάντων καταλάβετέ το. Στὰ ψηφοδέλτια δὲν θέλω οὔτε ψευδώνυμα, οὔτε μισὰ ὀνόματα, οὔτε μισὲς διευθύνσεις, γιατὶ δὲν εἶνε σωστό, ὅταν θάγίνουν αἱ κληρώσεις νάδώσω δῶρα, χωρὶς νὰ ξέρω σὲ ποιὸν τὰ δίνω. Τὸ ψηφοδέλτιον γιὰ νάλαμβάνεται ὑπ' ὄψει πρέπει νὰ εἶνε κανονικὰ συμπληρωμένο τὸ καθένα ξεχωριστά, ἔστω κι' ἂν ὁ ἴδιος μοῦ στείλῃ 50 ἢ 100. Εἶνε μερικοὶ π. χ. ποὺ γράφουνε «ἐνταῦθα». Ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ «ἐνταῦθα»; Μπορεῖ νἆνε στὰς Ἀθήνας, μπορεῖ καὶ στὴν Αἴγυπτον, ἀναλόγως τῆς διαμονῆς τοῦ γράφοντος. Ἄλλοι πάλι βάνουν ὁδὸν καὶ ἀριθμόν, χωρὶς πόλιν. «Μπουμπουλίνας...τόσο» ἂς ποῦμε. Ὁδὸς Μπουμπουλίνας ὅμως ὑπάρχει καὶ στὰς Ἀθήνας καὶ στὰς Πάτρας, πολὺ δὲ πιθανὸν καὶ ἀλλοῦ. Ποῦ νὰ ξέρω ἐγὼ ἀπὸ ποῦ προέρχεται τὸ ψηφοδέλτιον; Προσέχετε λοιπὸν καὶ καθαρογράφετε, ἂν θέλετε νὰ λάβετε μέρος στὰς κληρώσεις.

Ἔλαβα ἀρκετὰ νόστιμες γνῶμες κι' αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα. Λυποῦμαι ποὺ δὲν ἔχω χῶρον νὰ τὰς δημοσιεύσω.

Ψηφοδέλτια μπορεῖτε νὰ στέλνετε ὅσα θέλετε ἀπὸ κάθε φύλλον. Ἰσαρίθμους λαχνοὺς θὰ ἔχετε στὶς δυὸ κληρώσεις ποὺ θὰ γίνουν στὸ τέλος, μιὰ γιὰ τοὺς ψηφίσαντας ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίας καὶ δευτέρα γιὰ τοὺς ὑπὲρ τῆς Σμυρνιᾶς. Θὰ δοθοῦν διάφορα δῶρα εἰς εἶδος.

Δ. Δουκόπουλον. Ὅταν κοπάσῃ ἡ ψηφοφορία. Δὲν τὸ βρίσκω πρέπον αὐτὸ γιὰ τοὺς ἄνδρας.—Πόταν Παπαδάκου. Δὲν ὀφείλετε τίποτε. — Γ. Μαραγκόπουλον. Ἐπαναλαμβάνω διὰ 5ην φορὰν ὅτι τὸ δημοψήφισμα διεξάγεται γενικῶς μεταξὺ Ἀθηναίας καὶ Σμυρνιᾶς, ἀνεξαρτήτως τῶν δημοσιευομένων πρὸς ὑποβοήθησιν ἁπλῶς τῆς συγκρίσεως φωτογραφιῶν. Ὄχι ποιὰ σᾶς ἀρέσει ἀπ' τὴς εἰκόνες τῆς α'. σελίδος, ἀλλὰ ποιὰ σᾶς ἀρέσει γενικῶς: Ἀθηναία ἢ Σμυρνιά; Γι' αὐτὸ καὶ δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψει τὰ ψηφοδέλτια ἐκείνων ποὺ ἄλλοτε ψηφίζουν ὑπὲρ τῆς μιᾶς καὶ ἄλλοτε ὑπὲρ τῆς ἄλλης.—Α. Γκρέκαν. Γνώμην ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐκφέρω.— Λ. Κρ. Δὲν εἶνε ἀνάγκη οὔτε συνδρομητὴς οὔτε ψευδωνυμοῦχος νὰ εἶσθε γιὰ νὰ ψηφίσετε.

Δὲν ἀνέφερα πιὸ πάνω τὰ ὀνόματα ἐκείνων ποὺ ἐδημοσίευσα εἰς προηγούμενα φύλλα, κρατῶ ὅμως ὅλα τὰ ψηφοδέλτιά των γιὰ τὰς κληρώσεις.

Ἀποκόψατε, συμπληρώσατε καὶ στείλατέ μου τὸ κάτωθι ψηφοδέλτιον.

5 Σμυρνιὰ ἢ Ἀθηναία; 5
Ἡ γνώμη σας ....
Τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας ὁλόκληρο καὶ
καθαρογραμμένο ....
....
Ἡ διεύθυνσίς σας ....
Πόλις ....
Συμπληρώσατέ το κανονικὰ καὶ ὄχι μὲ ψευδώνυμο γιὰ νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

ΤΟ ΑΝΩΝΥΜΟΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Τώρα ποὺ ὁ Ἰλαρίων Πούλιος ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν—αἰωνία του ἡ μνήμη—εἶμαι ἐλεύθερος νὰ διακηρύξω, χωρὶς νὰ πληγώσω τὴν μετριοφροσύνην του, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦταν μεγαλοφυΐα. Ἡ παραγωγή του ὑπῆρξεν ἐλαχίστη, εἶνε ἡ ἀλήθεια· ἐὰν τὸ ποιητικόν του ἔργον δὲν καταλαμβάνει τόμους ὀγκώδεις,

αὐτὸ δὲν ὀφείλεται εἰς ἔλλειψιν φαντασίας, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸν μεγάλον ἔρωτά του διὰ τὴν τελειότητα. Ὁ Ἰλαρίων Πούλιος ἦταν παριτανός. Εἶχε διαβάσει τὴν «ποιητικὴν τέχνην» ἑνὸς διασήμου τεχνοκρίτου, ὁ ὁποῖος παραγγέλλει: «Εἴκοσι φορὲς νὰ διαβάζετε καὶ νὰ ξαναδιαβάζετε τὰ ποιημά σας, νὰ τὸ χτενίζετε καὶ νὰ τὸ ξαναχτενίζετε, κάποτε νὰ προσθέτετε ἕνα στίχον, ἀλλὰ συχνότερα νἀφαιρεῖτε».

Ἐμπεποτισμένος μέχρις ὀστέων ἀπὸ τὸ σοφὸν αὐτὸ παράγγελμα, ὁ Ἰλαρίων συνέθεσε τὸ περίφημον σονέτο του χωρὶς στίχους, τὸ ὁποῖον οἱ κριτικοὶ ὁμοφώνως ἀνακηρύσσουν ἀριστούργημα. Ὅταν ὁ Ἰλαρίων ἔγραψε τὸ σονέτο αὐτό, τὸ διάβασε καὶ τὸ ξαναδιάβασε εἴκοσι φορές, τὸ χτένισε καὶ τὸ ξαναχτένισε, ἐπρόσθεσε μερικὲς φορές, ἀλλὰ συχνότερα ἀφῄρεσε στίχους· ἐπειδὴ ὅμως ἀφαιροῦσε περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐπρόσθετε, ὅταν γιὰ εἰκοστὴ φορὰ τὸ διάβαζε, δὲν ἔμεινε πλέον τίποτε ἀπ' τὸ κείμενο τοῦ σονέτου, παρὰ μόνον ὁ τίτλος! Τότε ὁ Ἰλαρίων πεπεισμένος ὅτι εἶχε δημιουργήσει ἕνα ἔργο τέλειον, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ εὕρῃ καὶ τὸ παραμικρότερον λάθος, ἐδημοσίευσε τὸ σονέτο του καὶ μάλιστα χωρὶς νὰ τὸ ὑπογράψῃ, ἐξ ὑπερβολικῆς μετριοφροσύνης.

Ἤδη, τὸ περίφημον αὐτὸ ἀνώνυμον σονέτο, φιγουράρει σ' ὅλες τὴς ποιητικὲς ἀνθολογίες. Ἀνοῖξτε ὁποιανδήποτε καὶ θὰ τὸ βρῆτε ἀσφαλῶς στὴν τελευταία σελίδα· ὁ τίτλος του εἶνε: **Τέλος.** **Π. ΝΑΛΕΟΣ**

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΚΡΥΦΘΗ;

Ἡ ἀθηναϊκὴ ζωὴ εἶνε γεμάτη μυστήρια, τῶν ὁποίων οἱ ἥρωες διατηροῦν τὸ ἀπόρρητον μέχρι τοῦ τάφου.

Δὲν θὰ σᾶς συστήσω τὸν κ. Τέτανον, ἕνα ἀσήμαντον κύριον κερασφόρον ποὺ

δὲν παρουσιάζει κανὲν ἐνδιαφέρον. Τὸ πρᾶγμα διαφέρει μὲ τὴν κυρίαν του. Ἡ Κα Τετάνου εἶνε μία γυναικούλα μὲ πολλὴν χάριν καὶ μὲ περισσοτέραν πυράδα, ποὺ ἀπέκτησε πρὸ πολλοῦ τὴν συνήθειαν ν' ἀνακουφίζῃ τὰ βαρέα δεσμὰ τοῦ ὑμεναίου δι' ἀθώων παρεκτροπῶν λαθρεμπορικῶν.

Τὴν στιγμὴν ποὺ ἀρχίζει ἡ παροῦσα ἱστορία ἡ Κα Τετάνου εἶχε, γιὰ φίλο, ἕνα κύριον μικροκαμωμένον ἀλλὰ γεμᾶτον διαβολιά. Τὰ μικρότερα μπουκαλάκια κρύβουν μέσα τὰ καλήτερα μυρωδικά.

Ἡ Κα Τετάνου τὸν ἐλάτρευε. Καὶ ἐπίστευε ὅτι τὸ παράπτωμά της εἶνε ὀλιγώτερον βαρὺ μὲ ἕνα κύριον τόσον μικροσκοπικόν, ποὺ ἀφ' ἑτέρου δὲν ἐγέμιζε τὸ μάτι τοῦ κόσμου γιὰ ἐραστής της.

Ἐπὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος ἐσκέπτετο πολὺ ὀρθά. Ἐπὶ τοῦ πρώτου ζητήματος, εἶχε ἄδικον, διότι αἱ διαστάσεις τοῦ ἐραστοῦ δὲν ἐλαττώνουν τὸ βάρος τοῦ παραπτώματος.

Ἂς κλείσωμεν τὴν παρένθεσιν διότι σχηματίζει ρεύματα, καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ θέμα.

Ἡ Κα Τετάνου ἐκατοικοῦσε στὸ Κολωνάκι, καὶ ὁ μικροσκοπικὸς ἐραστής της στὰ Πετράλωνα. Αἱ ἀποστάσεις ἠνάγκαζον τοὺς δύο συνενόχους νὰ πηγαίνουν συχνὰ μὲ τὸ ἁμάξι ὅπου τοὺς ἄρεσε.

Λοιπόν, κάποια μέρα τῆς περασμένης ἑβδομάδος (βλέπετε ὅτι δὲν σᾶς διηγοῦμε ἱστορίες τοῦ μεσαίωνος), ἡ Κα Τετάνου καὶ ὁ φίλος της πῆραν ἕνα ἁμάξι καὶ εἶπαν τοῦ ἁμαξᾶ νὰ τραβήξῃ κατὰ τὴν Ἀλυσσίδα, ὑστερα ἔβλεπαν.

Ἄρχισαν ἀμέσως αἱ τρυφερότητες.

— Ὄχι, Σῶτο, ὄχι, μᾶς βλέπει ὁ κόσμος...

— Νὰ τὸν βράσω, τὸν κόσμο! ἐπέμενε ὁ Σῶτος.

— Ὑστερώτερα, στὸ σεπαρέ...

— Ὄχι, τώρα!

Αὐτὸ τὸ «τώρα» ἐλέχθη τόσο προστακτικά, ὥστε ἡ Κα Τετάνου ἔκρινε περιττὴν πᾶσαν παραιτέρω ἀντίστασιν.

Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει τὸ μυστήριον.

Στὴ στάσι τοῦ Λεβίδη ἐπικρατεῖ συνήθως, τώρα τὸ καλοκαίρι, χαλασμὸς κόσμου. Τράμ, αὐτοκίνητα, ἁμάξια, μοτοσυκλέτες κλπ. (Προχθὲς τὸ μόνιππό μου πέρασε πάνω ἀπὸ τὶς πλάτες ἑνὸς κυρίου κοιλαρᾶ, πρᾶγμα ποὺ μοῦ ἐπροξένησε ἕνα πολὺ ὀχληρὸ τίναγμα).

Τὸ ἁμάξι ποὺ περιέφερε τοὺς ἔρωτας τῆς Κας Τετάνου βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ σταματήσῃ γιὰ νὰ πιάσῃ σειρὰ πίσω ἀπὸ τ' ἄλλα ἁμάξια. Ἀκριβῶς, στὸ πεζοδρόμιον, ἀπέναντι, βρισκόταν ὁ κ. Τέτανος. Προσπαθήσατε νὰ ἐξηγήσετε τὸ φαινόμενον, χυδαῖοι ὑλισταί, ποὺ δὲν πιστεύετε στὴν τηλεπάθειαν. Ἔξαφνα, ὁ κ. Τέτανος ᾐσθάνθη ἕνα φρικτὸ προαίσθημα. Μὲ τὴν αὐτόματον πεποίθησιν ὑπνοβάτου, διηυθύνθη κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸ ἔνοχον ἁμάξι. Δὲν ἠπατήθη: ἡ γυναῖκα του ἦταν ἐκεῖ, ἀλλὰ «ἦταν μόνη». Κανείς, ἀκοῦτε; δὲν εἶχε κατεβῆ ἀπὸ τὸ ἁμάξι καὶ ἐν τούτοις «ἦταν μόνη!» Ὅλος χαρὰ γιὰ τὸ λάθος του, ἀπεσύρθη, μακάριος ποὺ εἶχε μιὰ τόσο πιστὴ σύζυγον.

Ἐδῶ πλέκεται τὸ μυστήριον. Ὀλίγες στιγμὲς ὑστερώτερα «ἦταν δύο» στὸ ἁμάξι.

Κανείς, ἀκοῦτε; δὲν εἶχε ἀνεβῆ στὸ ἁμάξι, καί, ἐν τούτοις, «ἦταν δύο»! Καὶ πολὺ εὐδιάθετοι. Ἡ Κα Τετάνου, ροδαλή, διηγεῖται τὴν τρομάρα ποὺ πῆρε στὴν ἐμφάνισιτοῦ ἀνδρόςτης.

Καὶ ὁ μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος τῆς ἔλεγε:

— Τὰ βλέπεις;.. Ἐσὺ ποὺ δὲν ἤθελες!

Ἡ ἀθηναϊκὴ ζωὴ εἶνε γεμάτη, μυστήρια σᾶς λέγω. Νὰ σᾶς ἐξηγήσω ποὺ εἶχε κρυφθῆ ὁ Σῶτος μοῦ εἶνε δύσκολο. Σεῖς ὅμως, σὰν ἔξυπνοι Ἀθηναῖοι ποὺ εἶσθε, μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε. **Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ**

MARIE CORELLI—Μετάφρ. ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Δ)ἱδος ALEX

ΝΤΟΛΟΡΕΣ

37 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου) 37

—Μὴν εἶσαι ἀνόητο παιδί· ἂν φύγῃς εἰς τὴν μέσην τῆς παραστάσεως, θὰ γυρίζουν ὅλοι νὰ σὲ κυττάξουν καὶ δὲν θὰ ξεύρουν πῶς νὰ τὸ ἐξηγήσουν. Γιατὶ αὐτὴν ποὺ βλέπεις εἰς τὴν σκηνὴ τώρα τὴν θαυμάζει ὅλος ὁ κόσμος. Ἔχει περισσότερα διαμαντικὰ κι' ἀπὸ μένα κι' ἀπὸ σένα.

Ἡ Ντολορὲς ἐκύτταξε τὴν φίλην της μὲ ἀπορίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησεν. Ἦτο φανερὸν ὅτι δὲν ἐννοοῦσε νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν Κλάραν καὶ διὰ τοῦτο, ὅταν ὁ σύζυγός της ἔσκυψε καὶ τὴν ἠρώτησε ἐὰν ἤθελε νὰ φύγουν, τοῦ ἀπήντησε μὲ γλυκύτητα:

—Ὄχι, Φίλιπ, ἂς μείνωμεν, ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ Κλάρα.

—Μπορῶ νὰ σᾶς εἰπῶ δυὸ λόγια ἰδιαιτέρως; εἶπεν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ Ντέβιλ πρὸς τὸν Φίλιππον καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ θεωρείου διὰ μίαν στιγμήν· ἦτο τόσον χλωμὸς καὶ τὰ μάτια του ἦσαν τόσο σβυσμένα, ὥστε ὁ Φίλιππος ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ λιγάκι ἀνήσυχος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὰς κυρίας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ νεαρὰ ἠθοποιὸς εἶχε τελειώσει τὸν ρόλον της καὶ ἔπιπτεν ἡ αὐλαία ἐν μέσῳ ἀτελευτήτων χειροκροτημάτων.

Ἡ Κλάρα ἀκούμπησε τότε τὸ χέρι εἰς τὸν ὦμον τῆς Ντολορὲς καὶ τῆς εἶπε μὲ πλαστὴν γλυκύτητα καὶ καλωσύνην:

—Πρέπει νὰ συνηθίσῃς, ἀγάπη μου, εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ θεάματα. Αὐτὰ ἀρέσουν εἰς τὸν κόσμον. Δὲν βλέπεις ποὺ καὶ ὁ καλός σου Φίλιππος ἀκόμη ἐπῆγε κι' αὐτὸς εἰς τὰ παρασκήνια μὲ τὸν Ντέβιλ γιὰ νὰ τὴν ἰδοῦν;

Τὸ παιδικὸ προσωπάκι τῆς Ντολορὲς ἐγύρισε μὲ ἀπορίαν πρὸς τὸ μέρος τῆς φίλης της.

—Ἐπῆγαν νὰ ἰδοῦν αὐτὴν τὴν ἀντιπαθητικὴν γυναῖκα; ἀνέκραξε μὲ φανερὰν ἀηδίαν. Δὲν τὸ πιστεύω ποτέ!

—Καλά· τότε λοιπὸν ποῦ ἐπῆγαν; Δὲν βλέπεις ὅτι ὅλοι οἱ κύριοι λείπουν ἀπὸ τὴν πλατεῖαν καὶ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα; Μὴ σοῦ φαίνεται παράξενον, ἀγαπητή μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ Βιολέττα Βιὰρ ἔχει ἀμέτρητους θαυμαστάς. Δὲν πρέπει νὰ σοῦ κακοφαίνεται, Ντολορὲς θέλεις ν' ἀποτελῇ ἐξαίρεσινὸ ἄνδρας σου; Θέλεις νὰ τὸν ἔχῃς διαρκῶς δεμένον εἰς τὰ φουστάνια σου; Ὅσο ὤμορφη κι' ἂν εἶσαι, γλυκειά μου μικροῦλα, θὰ σὲ βαρεθῇ, ἂν τὸν περιορίζῃς διαρκῶς.

Ἡ Ντολορὲς ἐχλώμιασε διὰ μιᾶς καὶ τὰ δάκτυλά της ἔσφιξαν σπασμωδικῶς τὴν βεντάγιαν τοῦ ἐκράτει.

—Μοῦ τὸ λὲς πολὺ συχνὰ αὐτό, τῆς εἶπε. Φαίνεσαι τόσον βεβαία γι' αὐτὸ ποὺ λές, κι' ὅμως ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι καθόλου, γιατὶ τὸν ξεύρω καλὰ τὸν Φίλιππον.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἤνοιξεν ἡ θύρα τοῦ θεωρείου καὶ εἰσῆλθεν ὁ Φίλιππος μόνος, ἐφαίνετο δὲ λιγάκι ἀνήσυχος.

—Ὁ Ντέβιλ δὲν ᾐσθάνετο πολὺ καλά, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του. Τὸν ἔστειλα σπίτι.

Καὶ ἔρριψεν ἓν ἄγριον βλέμμα πρὸς τὴν σκηνήν, ὅπου ἤνοιγε τώρα ἡ αὐλαία καὶ ἐπαρουσιάζετο ἐκ νέου ἡ Βιολέττα Βιάρ.

—Λυποῦμαι πολὺ ποῦ ἀδιαθέτησεν ὁ καϋμένος ὁ Ντέβιλ, εἶπεν ἡ Ντολορὲς μ' εὐγένειαν. Γι' αὐτὸ ἄργησες τόσο, Φίλιπ;

—Ἄργησα; ἐπανέλαβεν ὁ Φίλιππος σὰν ὀλίγον ἀφηρημένος. Δὲν τὸ ἐκατάλαβα. Εἶχα ὑπάγει νὰ ἐρωτήσω κἄτι εἰς τὰ παρασκήνια.

Ἡ λαίδη Γουΐνσλεϊ ἔβηξεν ἐλαφρὰ καὶ ἀντήλλαξεν ἓν βλέμμα μὲ τὴν Ντολορές.

—Εἴδατε τὴν Βιλέτταν Βιάρ; τὸν ἠρώτησε.

—Ναί, ἀπήντησεν αὐτὸς μὲ τόνον φωνῆς ξηρόν, καὶ ἐπηκολούθησε μακρὰ σιωπή, τὴν ὁποίαν διέκοψε καὶ πάλιν ὁ Φίλιππος.

—Θὰ σᾶς ἐπείραζε πολύ, εἶπεν, ἂν ἐφεύγαμε, λαίδη Γουΐνσλεϊ; Ἀνησυχῶ γιὰ τὸν καϋμένο τὸν Ντέβιλ καὶ θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ εἶμαι κοντά του.

Ἡ Κλάρα ἐσηκώθηκεν ἀμέσως καὶ τοῦ ἀπήντησε μὲ τὸ σύνηθες πλαστὸν ὕφος της, ποὺ ἔκρυπτε τόσην φιλαρέσκειαν:

—Ἂς φύγωμε, κύριε Φίλιππε. Ξεύρετε πῶς εἶμαι πάντοτε πρόθυμη νὰ κάνω ὅ,τι σᾶς εὐχαριστεῖ...

Ὁ λόρδος Ἔριγκτον ὑπεκλίθη ἐλαφρὰ καί, ἀφοῦ ἐβοήθησε τὰς δύο κυρίας νὰ φορέσουν τὲς σορτί των, τὰς ὡδήγησεν ἔξω τοῦ θεάτρου.

Ἡ ἄμαξα, ποῦ ἐπερίμενε, τοὺς παρέλαβε καὶ ἀφοῦ ἀφῆκαν τὴν λαίδην Γουΐνσλεϊ εἰς τὸ μέγαρόν της ὁ Φίλιππος καὶ ἡ Ντολορὲς ἔμειναν μόνοι ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς λεωφόρου καὶ ὑπὸ τὸ φῶς ἑνὸς φανοῦ ὁ Φίλιππος διέκρινε τότε τὸ χλωμὸ προσωπάκι τῆς συζύγου του καὶ ἀνήσυχος τὴν ἐκύτταξε προσεκτικώτερα.

— Εἶσαι πολὺ κουρασμένη, ἀγαπημένη μου, τῆς εἶπεν ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν, ἀκούμπησε τὸ κεφαλάκι σου ἐπάνω μου, νὰ ξεκουρασθῇς λιγάκι.

Ἡ Ντολορὲς ᾐσθάνθη ἕνα ρῖγος εἰς ὅλον της τὸ σῶμα, ἀλλὰ ὑπήκουσεν.

— Σὲ λίγο θὰ φθάσωμεν, ἐπρόσθεσεν ὁ Φίλιππος χαϊδεύοντας τὰ χρυσᾶ της μαλλιά. Εἶνε ἡ τελευταία βραδυὰ ὅμως ποῦ πηγαίνομεν σὲ θέατρο. Αὐτὸς ὁ πολὺς θόρυβος καὶ ἡ ὑπερβολικὴ ζέστη σὲ καταβάλλουν.

— Φίλιπ, ἠρώτησεν ἔξαφνα ἡ Ντολορές, ἀλήθεια εἶχες πάει εἰς τὰ παρασκήνια;

— Ναί, μικροῦλά μου, ἀναγκαστικῶς.

— Μὰ γιατί;

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ, ἀγάπη μου· ὑποσχέθηκα νὰ μὴ φανερώσω τίποτε, γιατὶ εἶν' ἕνα μυστικὸ ποῦ δὲν μοῦ ἀνήκει. Ἂς μὴ μιλοῦμε λοιπὸν γι' αὐτό. (Ἀκολουθεῖ)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ.—Καλλίμαχος Κουλούρης—Μαρία Π. Τσικαλοπούλου, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην. Αἱ εὐχαὶ τῆς «Σφαίρας» τοὺς συνοδεύουν.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Κοσμίδην. Δι' ἐπιταγῆς ἢ συστημένης 1 δρ. διὰ τὸ ψευδώνυμον.—Π. Οἰκονομόπουλον. Ὑπάρχουν.—Νάσον. Τὸ «ἰδιαίτερον» δὲν δημοσιεύεται ὡς ἄκοσμον.—Ἀνδρέαν, Κορκόν, Lacharia, Σουρτοῦκον. Διεβιβάσθησαν εἰς τὴν Πυθίαν καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ.—Σ. Τσιριγώτην. Ἐλήφθη καὶ στέλλεται τὸ φύλλον.—Μ. Δημητρόπουλον. Ὅλα θὰ ἐκδοθοῦν εἰς βιβλία κομψότατα μὲ τὴν σειράν.—Τ. Περέλλην. Ἀφοῦ σᾶς φάνηκε παράξενο μὴ τὸ λάβετε ὑπ' ὄψει.—Π. Παπαδ. Οἰχαλία. Δὲν εἶνε κατάλληλον πρὸς δημοσίευσιν.—Πίππην. Ἐνεγράφητε καὶ διὰ μίαν ἐξαμηνίαν.—Χαρ. Παπαδ. Εἰς στίχους δραχ, 6, πεζὸν δρ. 2.—Ν. Γεμιδόπουλον. Ἀντίτιμον ἐλήφθη. Θὰ δημοσιευθῇ.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Μιχ. Ρούσου, Γ. Κοντοδίνα, Γ. Κυβέλλου, Δ. Γκέφου, Ε. Μάζου, Κ. Ὀρφανουδάκη, Ε. Σπύρου, Δ. Λαγοῦ, Ν. Γκανίδου, Ι. Μουστάκα, Αἰκ. Δαμιάνοβιτς, Δ. Καραγιώργη, Ἀνιχνευτοῦ Ἀνδρ. Ἀβρονιδάκη, Κ. Ζέριγγα, Σ. Γεωργακοπούλου, G. Combes, S. M., A. Eliopoulos Α. Ἀγγελίδου, Π. Μπεφάνη, Ι. Κατσαντωνάκη.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

«Πέτρος Ριονσαί», «Ἀλανιάρης», «Νὶκ Βίντερ», «Ἥλιος», «Τσελιγκόπουλο», «Γουσταῦος Ἀδόλφος», «Χασὰν Μεμὲτ Ἀλῆς», «Τρυφερὸς Αἰσθηματίας», «Ζέφυρος», «Ἀπαρηγόρητος», «Χέρι ποῦ σφίγγει», «Πληγωμένο πουλάκι», «Δυνατὸ χέρι», «Ρόδον τοῦ βουνοῦ», «Μυστηριώδης Προσωπιδοφόρος», «Νικητὴς τοῦ Πεπρωμένου», «Πίππης», «Ἀθηναϊκὸν Σίκ», «Κυνηγὸς τῆς ἀγάπης», «Βυζαντινὸν Στέμμα», «Ἀήττητος Περιστερά», «Τάνταλος», «Αὐγερινός.»

ΤΟ ΠΟΣΤ ΡΕΣΑΝΤ ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,
Ἐνοικια ἑκάστης θυρίδος διὰ τὸ 1921 δρ. 5.

Ἐνοικίασαν γραμματοθυρίδας «Χέρι ποῦ σφίγγει» θυρὶς 130.—Π.... θυρὶς 131.—Πίπης, θυρὶς 132.—«Τάνταλος» 133.—«Αὐγερινὸς» 134.

Ἐνεγράφησαν συνδρομηταὶ διὰ τὸ μυθιστόρημα «Ἡρὼ καὶ Λέανδρος» οἱ κ. κ. Δ. Γκέφος, Ν. Κανελλοπούλου, Α. Γλαράκης, Ἐλ. Κυριαζῆ, Κυρ. Ἐξαρχάκου.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΣ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

Ὁ κῆπος τοῦ ναοῦ τῆς Ἀφροδίτης.
Ἡ μοιραία συνάντησις.
Ὁ ἔρως μεταξὺ δύο ἐχθρῶν.
Τὸ τελευταῖον κολύμβημα.
Ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ποῦ σβύνει τὸν λύχνον.
Ἡ περιπαθὴς ἱστορία ἐκδίδεται εἰς ὡραῖον βιβλίον.
Ἔκδοσις καλλιτεχνική.
Τιμὴ δρ. 5.
Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται ἀπὸ τοῦδε εἰς τὰ γραφεῖα μας.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ὅταν ἕνα βράδυ, πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν, ὁ κ. Συρῖγος καὶ ἐγὼ ἐθέταμεν, μπροστὰ σὲ δυὸ καφέδες, τὰς βάσεις τῆς ἐκδόσεως τῆς «Σφαίρας», ἀπεβλέπαμεν βέβαια εἰς ἐπιτυχίαν, μίαν ἐπιτυχίαν ὅμως τῆς ὁποίας τὰ σύνορα δὲν θὰ ἦσαν ὑπερβολικὰ ἐκτεταμένα. Συνηθισμένοι τότε ἀπὸ τὸ φυτοζώημα τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου—περιοδικοῦ καὶ ἡμερησίου—ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι ἐμέναμεν μὲ τὴν πικρὰν ἐντύπωσιν ὅτι ὁ Ρωμηὸς δὲν σηκώνει τέτοια πράγματα, ὅτι τὸ περιοδικὸν ἰδίως τὸ θεωρεῖ πολυτέλειαν μᾶλλον περιττήν. Ἕνα πρᾶγμα διέφευγε τὴν προσοχήν μας: ὅτι ὁ Ρωμηός, ξυπνὸς καθὼς εἶνε, δὲν ἀνέχεται πρὸ παντὸς νὰ τὸν κοροϊδεύῃ ὁ ἄλλος. Ξέρει νὰ ὑποστηρίζῃ μίαν προσπάθειαν ὅταν ὅμως ἡ προσπάθεια εἶνε ὡραία καὶ εἰλικρινής. Θέλει νὰ διαβάζῃ, ὅταν ὅμως τοῦ προφέρεται κάτι καλόν.

Αὐτῆς τῆς μεγάλης ἀληθείας περιφανῆ ἀπόδειξιν ἀποτελεῖ ἡ ραγδαία ἀνέλιξις τῆς «Σφαίρας». Αὐτὴν ἐθέσαμεν ὡς βάσιν τῆς δουλειᾶς μας: νὰ ἐμφανίσωμεν ἕνα περιοδικὸν ὅσαν ἦτο δυνατὸν καλλίτερον καὶ νὰ μὴ παύσωμεν νὰ τὸ βελτιώνωμεν. Καὶ ὁ Ρωμηὸς εἶδε τὴν προσπάθειαν τῆς «Σφαίρας», τὴν ἐξετίμησε καὶ τὴν ὑπεστήριξεν ὁλοψύχως.

Ἔτσι, εὐθὺς ἀπὸ τοῦ 2ου φύλλου της ἔφθασεν εἰς τιράζ, πρωτοφανὲς δι' ἑλληνικὸν περιοδικόν. Ἡπλώθη παντοῦ, ἐνέπνευσε τὴν ἐμπιστοσύνην, ἐσταθεροποίησε τὴν κυκλοφορίαν της, καὶ ἔκτοτε, μ' ὅλην τὴν πληθώραν ἄλλων περιοδικῶν παρακολουθούντων ἐξ ἀποστάσεως, δὲν ἔπαυσε νὰ κερδίζῃ νέους διαρκῆς ἀναγνώστας, ν' ἀνδροῦται, ν' ἀκμάζῃ ἀκμὴν ποὺ ἦτο δύσκολον νὰ ὀνειρευθῇ κανείς.

Σήμερον εὑρίσκεται εἰς τὴν εὐχάριστον θέσιν ν' ἀναγγείλῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας της, ὅτι μὲ μόνους τοὺς πόρους της, κατώρθωσε ν' ἀποκτήσῃ ἰδικά της τυπογραφεῖα, εἰς τὴν ὁδὸν Ζήνωνος 2. Στοιχεῖα καὶ κοσμήματα ἐντελῶς καινούργια, πιεστήριον καλλιτεχνικόν, μελάνια καλῆς ποιότητος,—μιὰ ματιὰ εἰς τὸ σημερινὸν φῦλλον σᾶς τὸ δείχνει.

Ἔτσι συμπληροῦται ἡ παγίωσις καὶ αὐτάρκεια τοῦ εὐρωστοῦντος ὀργανισμοῦ της.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι τώρα, περισσότερον ἀπὸ πρίν, δὲν θὰ παραλείπεται κανεὶς τρόπος καὶ κανένα μέσον βελτιώσεώς της! Ὑποσχέσεις προωρισμένας νὰ μένουν εἰς τὸ χαρτὶ δὲν ἐσυνήθισε νὰ δίδῃ ἡ «Σφαίρα».

Ἀτυχῶς δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ ἀναπτύξῃ τὸ μάξιμουμ τῆς βελτιώσεώς της. Ἡ μεγάλη κρίσις ποὺ μᾶς ἐκληροδότησεν ὁ πόλεμος, δὲν μᾶς ἐπιτρέπει εἰσέτι νὰ ἐμφανίσωμεν ὅ,τι φιλοδοξοῦμεν. Μέσα εἰς τὸν περιωρισμένον χῶρον τοῦ 8σελίδου ἀσφυκτιῶ, δὲν μπορῶ νὰ πλασάρω ὅ,τι ἔχω καλὸν καὶ ὅπως τὸ θέλω. Διαρκῶς ἀναγκάζομαι νὰ κουτσουρεύω ὅ,τι βγάζει ἡ πέννα ἡ δική μου καὶ τῶν συνεργατῶν μου. Θ' ἀργήσῃ ἄραγε ἡ στιγμὴ ποὺ θὰ ἠμπορέσωμεν ν' ἁπλωθῶμεν εἰς περισσοτέρας σελίδας; Πιστεύω νὰ μὴν ἀμφιβάλλετε ὅτι πρῶτος ἐγὼ τὸ εὔχομαι.

Καὶ εἰς τὸ μεταξὺ ὅποια καλλιτέρευσις εἶνε δυνατὴ θὰ γίνεται. Αὐτὸ ἔχομεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν. Ἐτηρήσαμεν τὰς ὑποσχέσεις μας· διετήρησαν καὶ οἱ ἀναγνῶσται τὴν πρὸς ἡμᾶς ἐμπιστοσύνην των.

Εἰς τὰ συγχαρητήριά των τοὺς ἀπαντῶμεν διὰ τῶν συνεχῶν προσπαθειῶν μας. Καὶ ἡ ἀλληλεγγύη μας, ὁλοὲν ἰσχυροποιεῖται. Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸν διὰ τὸ μέλλον τῆς «Σφαίρας».

***

Ἐγκρίνω τὰ ἔργα: Δ)ἱδος Speranza «Χαλίκια—Ὄνειρα» (ἔχετε αἰσθητικήν), Β. Κασαπάκη «Τὸ μπακέτο τῆς καρδιᾶς μου» (μερσί), Α. Φ. Π. «Ὑμέναιος» (εὐχαριστίας καὶ συγχαρητήρια), Στ. Κουρκούλα «Ἐλενιὼ» καὶ Γ. Μελαχροινοῦ «Ἀνακρεόντεια.» Γιὰ τὰ ἄλλα ποὺ ἔλαβα θὰ μιλήσω στὸ προσεχές, γιατὶ δὲν μοῦ μένει χῶρος. Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

Εἰς τὰ τυπογραφεῖα τῆς «Σφαίρας» γίνεται δεκτὴ πᾶσα τυπογραφικὴ ἐργασία Βιβλίων, Περιοδικῶν, καὶ ἄλλων ἐκδόσεων. Ἐργασία καλλιτεχνική. Ἐπισκεπτήρια πρὸς 5 δραχμὰς τὰ 100 ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, παραδίδονται ἐντὸς 10 λεπτῶν ἀπὸ τῆς παραγγελίας. Χάριν τῶν ἀναγνωστριῶν καὶ ἀναγνωστῶν τῆς «Σφαίρας» ἀναλαμβάνομεν καὶ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν εἰς τὰς Ἐπαρχίας.

Πληροφορίαι Διευθυντὴν Περιοδικοῦ «Σφαῖρα» Ἁγ. Κων)τίνου 7. Ἀθῆναι.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
—10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ—

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ περιέχῃ καὶ εἰδικὸν παράρτημα διὰ νὰ δημοσιευθοῦν ὅλα τὰ καθυστεροῦντα «Ἰδιαίτερα».

— Μίμην Καρ... Βρεττανικὸν ἐπιτελ... Προύσσης. Μίμη πρὸ δύο περίπου μηνῶν εἶδον στὴ Πολιτεία ὅτι ἀνεχώρησες μαζῦ μὲ τὸν Ἄγγλον· διὰ Βρετ... ἐπιτ. Πρ. ἔγραψα τρεῖς ἐπιστολὰς οὐδεμία ἀπάντησις. Δὲν γνωρίζω ποῦ εὑρίσκεσθε. Γνώρισέ μου ἀμέσως. «Ἐρρῖκος».

— Παρακαλοῦνται οἱ ἐν τῷ Μετώπῳ ἀγαπητοὶ ἀναγνῶσται τῆς «Σφαίρας» οἱ γνωρίζοντες τὸν «Μίμην Καραδῆμαν» ἀνθ)γὸν τοῦ Ἀγγλ. Ἐπιτελείου ὅπως γνωρίσωσιν ὑμῖν τὴν διεύθυνσιν. «Ἐρρῖκος Λαμπρόπουλος».

— Ἄλτ! Ἡ «Νύμφη Παρνασσοῦ» ἀποπερατώσασα τὰς σπουδάς της καὶ ἐγκατασταθεῖσα ἐς Πάτραις, ἐπαναλαμβάνει τὴν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν c. p. μὲ νέους μορφωμένους. Γράψατε «Νύμφη Παρνασσοῦ» ὁδὸς Πατρέως 20 Πάτρας.

— «Τοῦλαν Βάρθη» Κέρκυραν. Στεροῦμαι ἐπιστολῆς καὶ ἀγνοῶ αἴσιον ὑγείας σας. Γράψατε πρώτην εὐκαιρίαν, περιμένω. «Ρωμηοποῦλα».

—Νέος μαθητὴς γυμνασίου ἀνταλλάσσει ἐπιστολὰς μὲ εὐγενεῖς δεσποινίδας. Θὰ προτιμήσῃ τὴν καλλιτέραν, ἡλικίας 14—18 ἐτῶν. Σκοπὸς ἡ παντοτεινὴ φιλία. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Καστορίας, Θεσσαλονίκης, Ἁλμυροῦ, Ἀδριανουπόλεως, Πειραιῶς, καὶ Κων)πόλεως. Γράψατε «Πηγὴν τῆς Εὐτυχίας» θυρὶς 126, Γραφεῖα «Σφαίρας.»

—Νέος μορφωμένος ἀνταλλάσσει c. p. ἐπιστολὰς καὶ φωτογραφίας Ἑλληνιστὶ καὶ Ἀγγλιστὶ μὲ μορφωμένα κορίτσια. Προτιμᾶ Ἀθηνῶν, Πατρῶν, Πύργου καὶ Ἀμαλιάδος. Σκοπὸς κατὰ πρῶτον γνωριμία. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Μετὰ πρώτην ἀνταλλαγὴν ἀποκαλύπτομαι. «Ἀγάπη ποῦ σκοτώνει» θυρὶς 125 Γραφεῖα «Σφαίρας.»

—Ἀνταλλάκτριαι. Ἀνταλλάξατε ὅλαι μὲ τὸ «Θαλασσινὸ Ἀγκάθι». Προτιμῶνται Κηφισσιᾶς... «Θαλασσινὸ Ἀγκάθι» ρ. γ. Ἀθήνας.

—Νεαρὸς ὑπαξιωματικὸς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων πρὸς σύναψιν σχέσεων. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κων)πόλεως, Σμύρνης, Θεσ)νίκης, Ἀλῆ-Ἀγᾶ, Ζακύνθου, Βόλου. Σκοπὸς ἀποκλειστικῶς ἡ ἀποκατάστασις. Ἀποκλείονται ψευδώνυμα. Ἀπαραιτήτος ἡ ἀνταλλαγὴ φωτογραφιῶν. Γράψατε «Γεώργιον Οὐάλστερ» ρ. γ. Θεσσαλονίκην.

—Χαριτωμένες μικροῦλες Βόλου, Λαρίσσης, Καλαμῶν, Ἀνδρίτσαινας, Ὀλυμπίας, Λαμίας, Μεγαλουπόλεως. Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς. Σκοπὸς κατὰ πρῶτον γνωριμία. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Γεώργιον Λυμπερόπουλον» Λάρισσαν.

— Παρακαλῶ θερμῶς τοὺς ὁπωσδήποτε ἀσχολουμένους μὲ τὴν ποίησιν (νέους καὶ νέας) ἐὰν εὐαρεστοῦνται νὰ μοῦ στείλουν ἕνα ποιηματάκι ὁ καθένας, μὲ θέμα ὁποιοδήποτε, τῆς ἀρεσκείας των. Ὡς ἀντάλλαγμα δὲν δίδω τίποτε ἄλλο—ἐσυνήθισα νὰ εἶμαι βλέπετε εἰλικρινὴς παρὰ τὰς ἐκ τῶν προτέρων εὐχαριστίας μου. Μόνον εἰς τὰ τρία καλλίτερα ποιήματα, τὴν φιλικήν γνωριμίαν μου! Γράψατε «Ἄνθη καὶ Δάκρυα» ὁδὸς Δράμαλη 215 ἄνω πάτωμα Δράμαν.

—Νέος 19ετὴς μορφωμένος αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων μορφωμένων 16-18 ἐτῶν. Προτιμῶνται Θεσ)νίκης, Κων)πόλεως, Ἀδρ)πόλεως. ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Χρῆστον Βουμπάκην» Ρ. γ. Φλώρινα.

— Ἀνταλλάκτριαι καὶ ἀνταλλάκται. Ἄλτ! τὸ Τσελιγκόπουλο ἀνταλλάσσει c. p. καὶ ἐπιστολάς, προτιμᾶ δὲ Σμύρνης, Βαϊνδηρίου. Γράψατε «Τσελιγκόπουλο» Βαϊνδήριον.

— Προσωρινῶς παραθερίζουσα ἐνταῦθα ἀλληλογραφῶ μὲ νέους. «Ἀπομακρυσμένη» ρ. γ. Βραχάτι.

—Ἀγαπημένη μου Κλ... Ἔφθασα εἰς Κ... Τί μελαγχολικὴ ἡ ὄψις της!!! Εἶνε γνωστὸν διατί... Ἀνωμαλία ἀλληλογραφίας ἐπῆλθε λόγῳ πολλῶν ἄτινα γνωσθῶσι δι' ἐπιστολῆς. Μὴ παρεξηγηθῶ: Ἀναμένω ἐπιστολὰς σας ἐναγωνίως μέσῳ Πειραιῶς. «Β...»

—Διὰ τὴν ἑορτήν σου «Νότη Κομηνὲ» σοῦ εὔχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ. Καθυστερήσαν «Μυρ. Π. Π.»

—Διὰ πρώτην φορὰν εἰσερχόμενοι εἰς τὸ σαλονάκι τῆς «Σφαίρας» ἀνταλλάσσομεν c. p. μὲ δ)ίδας. Γεροντοκόραι ἀποκλείονται. Γράψατε «Ἀνιχνευτὰς ἢ Πέτρος Ριονσαί, Ἀλανιάρης, Νὲκ Βίντερ.» ρ. γ. Καβάλλα.

—Θερμῶς παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλληλογραφοῦσαν, εἴτε ἀλληλογραφοῦν, εἴτε γνωρίζουν τὴν δ)ίδα «Φ. Ο.» νὰ γράψουν «Ἥλιον» ρ. γ. Θεσ)νίκη καὶ θὰ κερδίσουν.

—Ἀνταλλάσσω μὲ δεσποινίδας Ἀθηνῶν, Πειραιῶς. «Δ. Μεταξᾶν» ρ. γ. Ἐνταῦθα.

—Δ)ίδα «Ἐλπίδα Χαραυγή». Μὲ τὸν κ. «Εἰδωλολάτρην» νὰ παύσητε νὰ ἀλληλογραφῆτε καθ' ὅτι τυγχάνει πατὴρ τεσσάρων τέκνων. Συλλυπητήριά μας «Ἑταιρία Ἀζόρ.»

—Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μὲ νέους 13—14 ἐτῶν. Προτιμῶνται μόνον Σύρου. «Λοῦλα» Γραφεῖα «Σφαίρας.»

—Κορίτσια, νέοι. Ἐπανακάμψας τοῦ ταξειδίου μου ἐπαναλαμβάνω τὴν ἀλληλογραφίαν μου μὲ πολὺ αἰσθηματικὸν ζῆλον γαλλιστί. ἑλληνιστί. Γράψατε «Κατακτητὴν Καρδιῶν» Θυρὶς 21 Γραφ. Σφαίρας.

—Συμμορίαι... Φῶτησε! ξυπνᾶτε. «Μαρσὲλ Πρεβῶ» εἶσθε Παν. Παπαδ.... «Νατ. Πίγκερτων» εἶσθε Ἀλεξ... Παπαθ.... «Marconistin» εἶσθε Ἐμμ. Καββ... (Μαρκονιστής). Ἀνώνυμος Συμμορία.

—Εὑρίσκομαι Θεσσαλονίκην. Γράφετε ρ. γ. «Ἀστυνομικὸς Ἱππότης.»

—Στουρνάρα 38. Καλὸ πνίξιμο! «Ἀτίθασσος Βελοφόρος.»

—Ἐπιθυμῶ νὰ ἔχω ἐρωτικὰς σχέσεις μὲ δεσποινίδας. «Κ. Γ. Κ. Ἐρατεινὴν Δωρίδος.

—Στὴ μικροῦλα μου.— Ἀφρόπλαστέ μου ἄγγελε, δροσάτη λεϊμονιά μου, τὴν ὥρα ποῦ σ' ἀντίκρυσα. Μὲ πόνεσε ἡ καρδιά μου.—Καὶ τώρα λίγο βάλσαμο. Θέλω ἀπ' τὴ δροσιά σου, νὰ τὴνε γιάνω τὴ φτωχή. Δῶσε της τὴν καρδιά σου.—«Β. Πλατῆς».

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ

— Νεαρὸς Ἀνθυπασπιστὴς εὑρισκόμενος ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὸ Μικρασιατικὸν Μέτωπον διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος, ἀλληλογραφεῖ μὲ δίδας, ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Δ)σις Ἀνθυπασπιστὴν «Ἀλέξανδρ. Κ. Χριστοφίλην» 26ον Πεζ. Συν)μα 7ος Λόχος Τ. Τ. 930. Μέτωπον.

— Λοχίας ἀλληγραφεῖ μὲ δίδας Ἄργους, Ναυπλίου, Ἀθηνῶν, Μεσολογγίου. Προτιμῶνται αἱ χρηματίσασαι συμμαθήτριαί μου. Γράψατε «Γιανακόπουλον Παναγ.» λοχίαν XIII Διλοχία Μηχανικοῦ Τ. Τ. 922.

— Κορίτσια ἀκοῦστε! Ἔπειτα ἀπὸ 420 χιλιόμετρα πορείαν ξεκουράζομαι εἰς τὰ ὑψώματα Ἐσκὴ Σεχήρ. Ὅποια ἀπὸ σᾶς μοῦ στείλῃ ἕνα γραμματάκι καὶ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τὸ παρελθὸν μου θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου. Προτιμῶνται Βόλου, Πηλίου, Βαϊνδηρίου, Σμύρνης. Γράψατε «Σεληνόλουστος Νὺξ» II Ἀπόσπασμα Τηλ)τῶν Τ.Τ. 907.

—Δεσποινίδες. Μόνο μὲ σᾶς ἀνταλλάσσω τὶς ἐπιστολάς μου ἀπὸ τὸ μέτωπο. Προτιμῶ Νεαπόλεως, Χαλέπας, Χανίων, Κων)πόλεως. Γράψατέ μου καὶ δὲ θὰ χάσετε. «Ὑψ. Πόντος». Ἐπιτελεῖον 45ου Συν)τος Πεζ. Τ. Τ. 903.

—Νεαρὸς ὑπαξιωματικὸς εὑρισκόμενος στὸ Μικρασιατικὸν Μέτωπον αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Προτιμῶνται Καλαμῶν, Σμύρνης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς γνωριμία. Γράψατε Λοχίαν «Ἡλιάδην Ἠλίαν». Στρατηγεῖον IV Μεραρχίας Τ. Τ. 929.

—Ἕνα παραπονεμένο Μανιατόπουλο, παραπεταμένο χρόνια στὸ Μικρασιατικὸ Μέτωπο ζητεῖ παρηγοριὰ ἀπὸ σᾶς τὶς χῆρες Σμύρνης, Κων)πόλεως, Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σπάρτης, Γυθείου, Ἀρεοπόλεως. Γράψατε «Παραπονεμένο Μανιατόπουλο» Διεκπεραίωσιν XI Μεραρχίας Τ. Τ. 903.

—Κορίτσια Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος Στόπ! Ἂν θέλετε νὰ γνωρίσητε ἕνα φίλον μὲ εἰλικρινῆ αἰσθήματα διαμένοντα πρὸ διετίας εἰς τὸ «Ἀντάγ» τῆς Μ. Ἀσίας. Γράψατε: «Πὼλ Ἐμιστὴν» 44ον Σύνταγμα, 6ον Λόχον Τ. Τ. 927.

—Μπὰμ Μπούμ. Ἔφοδος στὸ μέτωπο. Ἀνταλλάκτριαι σᾶς περιμένωμεν μὲ γεμισμένα τὰ ὅπλα. Κοπέλες τῆς Ἑλλάδος σπεύσατε. Γράψατε σὲ μιὰ πονεμένη καρδιά. «Γυιὸς τῆς νυκτός.» 3 Διλοχία Μηχανικοῦ. 1ος Λόχος Τ. Τ. 915.

—Κορίτσια ρίξατε ἕνα βλέμμα στὸ μέτωπο ποὺ ὑπηρετεῖ φανταράκι ἐπὶ τετραετίαν, γράψατε γιὰ τὴ μοναξιά του. Προτιμῶνται Χαλκίδος, Σμύρνης καὶ ὅλος ὁ ὡραῖος κόσμος γιὰ νὰ ξέρεται... Γράψατε «Γεώργ. Ἰκάνην» 2 Πεδ. Ἐφοδιοπομπὴ Τ. Τ. 907.

—Δύο τηλεγραφιτάκια αἰτοῦν ἀλληλογραφίαν. Γράψατε «Παιδὶ τοῦ Ὀπτικοῦ Τηλεγράφου» καὶ «Αὔρα τῆς Νυκτὸς» Ὀπτικὸν Σταθμὸν Πυρσογιάννης Κονίτσης. Τ. Τ. 933.

— Δεσποινίδες προσέξατε! Πρόκειται περί... ζωῆς ἢ θανάτου. Ὁ Γαλαξίας καὶ ὁ Κομήτης τοῦ Χάλλεϋ προέβησαν εἰς σημαντικωτάτην συμφωνίαν. Προτίθενται νὰ δώσουν πληροφορίας εἰς ἐκείνην ποῦ θὰ ζητήσῃ τοιαύτας. Δὲν ἀποκλείονται καὶ αἱ χῆραι μέχρις 22 ἐτῶν Δ)σις. Λοχίας «Κομήτην τοῦ Χάλλεϋ» καὶ «Γαλαξίαν» III Πολ)χία 45ου Συν)τος Τ. Τ. 903.

— Ἕνας Φαντάρος τοῦ 49ου Πεζικοῦ Συντάγματος 9ου Λόχου Τ. Τ. 902 α'. ἐπιθυμεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένους ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Σκοπὸς παρηγοριὰ καὶ διασκέδασις μονοτονίας. Προτιμῶνται δίδες Ἀθηνῶν, Πειραιῶς Κορίνθου, Ἄρτης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. «Νικολ. Νικολακόπουλος».

— Λοχίας εὑρισκόμενος ἀπὸ τετραετίας στὸ Μέτωπο καὶ παλαίων μὲ τὰ κύματα τῆς μονοτονίας, ζητεῖ ἀπὸ τὰ κορίτσια νὰ τὸν ἀνακουφίσουν μὲ δυὸ παρήγορα λογάκια πανταχόθεν. Προτιμᾶ Ἀθηνῶν, Χαλκίδος. Σκοπὸς γνωριμία, διαρκὴς φιλία. Ἀπαντᾶ ἀμέσως. Γράψατε «Πτερυγίζουσαν Νίκην» 12ον Σύν)μα 2ος Λόχος Τ.Τ. 915.

—Λοχίας καταδικασθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης νὰ περιπλανᾶται ἀνὰ τὰ βουνὰ Ρωσσίας, Μακεδονίας, Μ. Ἀσίας, ζητεῖ παρηγοριὰ ἀπὸ ὅλα τὰ κορίτσια πανταχόθεν. Προτιμᾶ Ἀθηνῶν, Αἰγίου. Σκοπὸς ἱερός. Ἀπαντᾶ ἀμέσως. Γράψατε «Μαραμένην νεότητα» 12ον Σύνταγμα 2ος Λόχος Τ. Τ. 915.

—Δεκανεὺς διάγει τὰ νειᾶτα του στ' ἄγρια βουνὰ τῆς Ἀνατολῆς. Πρὸς διασκέδασιν ὡρῶν καὶ ἡμερῶν μελαγχολίας καὶ πρὸς ἀνακούφισιν τῆς μονοτόνου ζωῆς ἣν διάγει, αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν μετὰ δίδων. Προτιμῶνται Χανίων, Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Κων)πόλεως, Θεσ)νίκης. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Γράψατε «Κατσουλάκην Ἰωάννην» Δεκανέα 43ου Συντάγματος Τ. Τ. 927.

—Νεαρὸς δεκανεὺς εὑρισκόμενος ἐπ' ἀρκετὸν ἐν μετώπῳ καὶ πρὸς ἀνακούφησιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δίδας. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Κορίνθου, Καλαβρύτων. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε «Περιπλανωμένην Περιστεράν» 12ον πεζ. σύνταγμα 2ος λόχος Τ. Τ. 915.

— Δίδες Μυτιλήνης Βακιτλαέρουσουν. Νεαρὸς πολεμιστὴς εὑρισκόμενος εἰς τὴν γραμμὴν τοῦ πυρὸς αἰτεῖ ἀλληλογραφίαν πρὸς ἀνακούφησιν τῆς μονοτόνου ζωῆς του. Προτιμῶνται καπνοεργάτριαι. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Σκοπὸς ἱερός. Γράψατε Δεκανέα Σαλπιγκτὴν «Παναγιώτην Παρπαγνάτην» 7ον Συν)μα Ἐπιτελεῖον 3ου Τάγματος Τ.Τ. 907.

— Κορίτσια Ντούρ. Εἶμαι θῦμα ἔρωτος ἀλληλογραφῶ μὲ ἁπαξαπάσας τὰς δίδας καλῶν οἰκογενειῶν προπαντὸς μὲ Ἀρσακειάδας ἡλικίας 18—24 ἐτῶν. Σκοπὸς Γάμος ἢ γνωριμία διὰ φωτογραφίας. Γράψατε Λοχίαν «Ι. Κ. Φ.» 2ον Λόχον 6ον Συ)μα Πεζ. Τ. Τ. 915.

— «Ὡραίαν Ἄγνωστον» Εὐχαριστοῦντες ὑμᾶς δι' εὐχὰς καὶ συγχαρητήριά σας, ἐκφράζομεν ἐπιθυμίαν γνωριμίας σας. «Ἥρως 8ης Ἰουλίου» 7ον Πεζ. Συν)μα 11ος Λόχος Τ.Τ. 907.

—Ἕνας ἥρως τῆς 8ης Ἰουλίου θέλων νὰ ἀποσπάσῃ τὸν νοῦν του ἀπὸ τὰς στρατιωτικὰς ἀσχολίας, δέχεται ἀνταλλαγὴν ἐπιστολῶν μετὰ δ)ίδων Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Γράψατε «Ἥρωα 8ης Ἰουλίου» 7ον Πεζ. Σύνταγμα 11ος Λόχος Τ. Τ. 907.

—Βρὲ κορίτσια γιὰ σταθῆτε, δύο καλὰ παιδιὰ ποὺ γιὰ τὸν Κωτσαρίκο μας εὑρίσκονται στὰ βάθη τῆς Μικρασιατικῆς γῆς, ἀπὸ ὅσας λατρεύουν τὸν Κωτσαρίκο μας ἀπὸ τὰ γράμματά των ζητοῦν παρηγοριά, θὰ τοὺς περιγράψουν ὅλας τὰς μάχας καὶ τὴν καταστροφὴν τοῦ Κεμάλ. Προτιμῶνται Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Ἰωαννίνων, Ἀλεξανδρείας, Βόλου καὶ Καρπενησίου. Γράψατε «Φάσμα τοῦ Κεμάλ» καὶ «Χειροβομβιστὴν Θανάτου» 33ον Σύνταγμα Πεζ. 1 Πολυβολαρχία Τ. Τ. 927.

—Νέος 20 ἐτῶν καλῆς οἰκογενείας ἐξ Ἀθηνῶν, ὑπηρετῶν ὡς ἔφεδρος ἐν τῇ Ναυτικῇ Ἀεροπορικῇ Ὑπηρεσίᾳ ἐπιθυμεῖ ἀνταλλαγὴν ἐρωτικῶν ἐπιστολῶν καὶ c. p. μετὰ μορφωμένων δίδων Ἀθηνῶν, Πειραιῶς, Σμύρνης, Κορδελλιοῦ, Βουντζᾶ καὶ Κων)πόλεως. Ὅποια δυνηθῇ μὲ λόγια γλυκὰ νὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν πόνον τῆς χαμένης ἀγάπης μου, ὡς ἀνταμοιβὴν θὰ τῆς χαρίσω τὴν καρδιά μου. Γράψατε «Μαῦρον Ἀεροπόρον» Δίοπον μηχανικοῦ 2α Ν. Α. Μ. Τ. Τ. 902 Καζαμὶρ-Σμύρνη.

—«Ἰουλίαν Ξανθίππην» Κορδελιὸ Σμύρνης. Δέχεσθαι ἀνταλλαγήν; «Μαῦρος Ἀεροπόρος».

—Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ γιὰ νὰ ἀνακουφίσω τὸν πόνον αὐτῆς τῆς ἄχαρης τῆς μοναξιᾶς, ἀλληλογραφῶ μετὰ σεμνοτύφων δεσποινίδων ἁπάσης τῆς Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος. Σκοπὸς ἐξαρτᾶται. «Ἄστρον τῆς αὐγῆς» Τ. Τ. 929.

— Κορίτσια Π. καὶ Ν. Ἑλλάδος διασκεδάσατε μὲ τὴν ἀλληλογραφίαν σας ἕναν τραυματίαν. Διεύθυνσις «Ἀτρόμητον Τουρκοφάγον» 8ον Στρατ. Νοσοκομεῖον 6ον Παράρτημα Θεσ)νίκη.

— Εἰκοσαέτης ἀνθυπολοχαγὸς κατατρυχόμενος εἰς τὶς ἐρημίας τῆς Ἠπείρου, αἰτεῖ ἀνταλλαγὴν c. p. μετὰ δίδων. Γράψατε Ἀνθυπολοχαγὸν «Ἄθων Οἰκονομίδην» Ἐπιμελητεία VIII Μεραρχίας Τ. Τ. 933.

— Ποία εἶναι αὐτὴ ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ μοῦ στείλῃ δυὸ λογάκια γλυκὰ νὰ περνῶ τὴν μονότονον ζωὴν τοῦ μετώπου ποῦ μόνον τὴν πενιχρὰν φωνὴν τοῦ Γκιώνη ἔχω σύντροφον. Ἂς γράψῃ «Ξενιτεμένο πουλὶ» 15ον Συν)μα Μ. Σώματος Τ. Τ. 928.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,, ΧΗΜΩΝΟΣ 8, ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

ΑΓΚΥΡΟΒΟΛΙΑ

Περδίκω μ' π'λί μ'.
Αὐτίνα καρτέραγα ἴγὼ ἀποὺ σένα, οὐρὴ μ'λάρα ξικαλίγουτ', νὰ μποῦ μαθὲς μές στ'ν Ἄγκουρα νικητὴς κὶ τρουμπαιούχους κὶ δαφνουστιφανουμένους κὶ νὰ μὴ μ' στείλ'ς ἡ ἀφιντιά σ' μάειδι ἕνα σχαρητήργιου ντελιέγραφου κὶ νὰ μ' λιὲς μαθὲς τοὺ «ὥς ἰέφ παρέστ'ς κὶ σέτ' πουλλά, σὶ συγχαίνουμι ἰγκαρδίους» γιὰ νὰ σ' ἀπαντήσου κι' ἐλόου μ' μὶ τοὺ ἰξπρὲς «κὶ γὼ ἄλλου τόσου ;»

Ἄϊ, οὐρὴ καλιακούδα, μ' ἀστόϊσις ντὶπ γιὰ ντὶπ κὶ δὲ λουγιάειζ πλιέουν ἂν ὕπάρχ' στοὺν κόσμου Μήτρους κὶ τί φκιάν' κὶ τί ράν' ἰδῶ στὰ κατσάβραχα τ'ς Μικρασίας, τ'θόπερ ποῦ νὰ εἶνι, τί νὰ κάν', ἄραγις μὲ ἰνθυμεῖτι, ἢ τὰ ψαίν' μὶ καμνιὰν ἄλλ' κὶ τὰς ἰεντριβάς τ' ποιεῖτι ;

Ἴτς τίποτας ἰσὺ ἀπὸ τέτοια πράμματα, οὐρὴ ἀχάλαγη, χαμπεράκι δὲν ἔχ'ς. Ἰγὼ νὰ σ' γράφτου μὶ τοὺ νῖ κὶ μὶ τοῦ σῖμα πᾶσα βδουμάδα δημουσία,κι' ἡ ἀφιντιά σ' οὐδ'ἕνα χαμπέρ' νὰ καταδεχτῇς νὰ μ' στείλ'ς ἂν εἶσι καλὰ ἀκόμα γιὰ εἶσ' ἀνήμπουρ' νἄρθῃ κὶ μένα ἡ καρδοῦλα μ' στοὺν τόπου τ'ς π' φλετράει ἡ δόλια σὰ νυχτερίδα ἀπ' ν' ἀνησυχία !

Τοὺ ξέρου π' τάχ'ς λιγουστὰ τὰ ἔρμα τὰ γράμματα κὶ δὲν τὰ παραξουδέβ'ς, μ' ὄχ' ἔτσ' πάλε, νὰ διαβοῦνε τόσ' μῆνοι στὰ μοῦτα ἰὲκ μέρου σ'...

Ἄς εἶνι ὅμους, οὐρὴ κιρκινέζα μ', ἰγὼ δὲ σ' κρατάου κάκια. Ὅσου περ'σότερου μακρυά σ' βρέσκουμαι τόσου φλογιρότερα σ' ἀγαπάου, κὶ τοὺ ἀνάπαλιν ὅσου σ'μώτερα τόσου λ'γώτερου.

Κὶ τώρα π' ἔδουκι οὐ Γιαραμπῆς οὐ Ὕψιστους κι' ἔρ'ξαμαν ἄγκουρα ἰδῶ κὶ δὲ φουβώμαστι μάειδι φουρτούνα, μάειδι καραβουτσάκισμα, γράψε μ' μαθὲς τί πεσκέσ' θέλ'ς νὰ σ' φέρου φόντες γυρίσου μὶ τοὺ καλό ;

Ἔχ'νι ἰδῶ κάτ' γάτες θερίες μὶ μιγάλες νουρὲς π' γυαλίζ'νι τ' νύχτα τὰ μάτια τ'ς σὰν κὶ νἄεινι βρυκουλάκοι. Θέλ'ς νὰ σ' στείλου μίνια τέτοια νὰ σὶ γκαντ'λάῃ τ' νύχτα στοὺ κρεβάτ' κὶ νὰ γιλᾶς σὰν κὶ νὰ σ' καθαρίζ'νι τ' αὐγά, ὅσου π' νὰ γυρίσου ἰγὼ μαθές, γιὰ νὰ λιὲς πῶς μ' ἔχ'ς στοὺ πλιευρό σ', οὐρὴ κοτοῦλα μ'—βάστα νὰ σφουγγίσου τὰ σάλια μ' οὐ δούλιους !

Ἡ κάλλιου τῶχ'ς νὰ σ' κουβαλήσου ἕναν οὐντᾶ, δυὸ πασ'μάκια κι' ἕνα ναργιλεντζίκου, νὰ κάθισι ἀπανουθιό τ'—στοὺν οὐντᾶ δ'λαδή, ὄχ' στοῦ ναργιλὲ—κὶ νὰ σὶ γλιέπου κὶ νὰ μὲ πιάν'νε γουργοῦρες κὶ γουργουρίσματα ;

Ἰγὼ νὰ σ' ποῦ τ'ν ἀλήθεια ἤθιλα νὰ σ' φέρ ου αὐτοῦ ἕνα χαμάμ νὰ μπαίν'ς μέσα γιὰ νὰ πλιένεσαι κανιὰ βουλά, οὐρὲ ἀκάθαρμα. Σκιάζ'με ὅμους μπὰ κὶ δὲ σ' καλαρέσ' ἕνα τέτοιου πεσκέσ', γιατὶ ξέρου μαθὲς πῶς δὲν παράχ'ς πουλλὰ νταραβέργια μὶ τοῦ νερὸ κὶ μὶ τοῦ σαποῦν', γιὰ δαύτου μουσκουβουλᾶς σὰ γλυκάδ' ἀψὺ κι' ἀνέρουτου.

Τέλους, γράψι μ' τί τοὺ διάλου θέλ'ς νὰ σ' φέρου, κὶ γλήγουρα γιατὶ θὰ σαλπάρ' τοὺ καράβ' κὶ θὰ φύβγῃ οὐ ξένους..

Ταῦτα κὶ μένου, γειά σ' κ' ἀντίου μ'

Μήτρους Κουρνόγαλους

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΡΩΣΣΙΑΔΕΣ

Οἱ πρώην δοῦκες, κόμητες
καὶ πρίγκηπες καὶ ἄλλοι
ἀπ' τὴν Ρωσσία πρόσφυγες
κάνουν χρυσὲς δουλειές...
Καὶ μὲ τὶς τόμπολες,
Τῇ-ρούμς, Πανσιόν, καὶ τὰ τοιαῦτα
διοχετεύονται σ' αὐτοὺς
ἀφθόνως ἡ δραχμές...
Καὶ γρήγωρα, μοῦ φαίνεται,
οἱ πρόσφυγές μας Ρῶσσοι
πάλι δοῦκες καὶ κόμητες
κι' ἐφοπλισταὶ θὰ γίνουν,
κι' οἱ συμπολῖται, πιθανόν,
οἱ τώρα ἐφοπλισταὶ
τῶν Ρώσσων πρόσφυγες αὐτοὶ
οἱ ἴδιοι ἐδῶ νὰ μείνουν ! ! !

Μιμῆς

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τί εἶχας, Ἰωάννη,
τί εἶχαν πάνδα,
ἤγουν καὶ τὸ φασχόμηλον
καὶ ὁ καφὲς σαράντα,
τὸ ὁποῖον
τανῦν τὸ καφενεῖον
ἐγέγονεν ξουρεῖον.
Ἀρκετάκις φορὰς
ἄχρις τοῦδε οἱ καφενζῖδαι,
οἱ ἁγιογδῦται
καὶ λήστιρχοι τσουλῆδαι,
ἀνύψωσαν
τὰς ταρίφας ἁπτῶν
καὶ οὕτω πᾶν ποτὸν
ἀπέμεινε μόνον
πρὸς χρῆσιν τῶν ἐφοπλισθῶν.
Καὶ ὅταν μὲ ἠρωτεῖ ὁ ἐγγαρσόνειος :
μὴ θέλετε ποτόν ;
τῷ φάσκω : ἄ, ὄχι, νόν, καὶ γὰρ λίαν ἀκριβόν,
προτιμῶ ἓν ὕδατον διαφγὲς καὶ ψυχρόν.
Ὁπότε οὗτος μοὶ ἀπανδεῖ :
Τὸν κακὸν καὶ ψυχρὸν ὑμῶν καιρόν.
Ἄλλοτε πρὸς πόσιν ἐρατεινοῦ βαρυγλυκέος
καὶ γιαβασίκου ναργιλέδος
μετὰ φρέσχου τουμβεκέος
ἐπλήρους τὸ ὅλον ὁμοῦ χονδρὰς τρεῖς
καὶ ἐξήπλους μετὰ τοῦ ραχατίου σου τὴν ἀρὶς
καὶ ἀνεγίνωσχας ἁπάσας τὰς ἐφημερίς.
Ἤδη ἐμβαίνες εἰς ἓν καφενέδα
ἵνα πίῃς τὸν ἑωθινὸν καφέδα
ἢ τὸν ἑσπερινὸν ναργιλέδα
καὶ ἐκβαίνεις ἄνεπ μονέδα
ἤγουν πανίον μὲ πανίον
τὸ ὁποῖον
μοὶ φαίνεται πῶς θὰ τοὺς περιαλπάξω διὰ
[τῶν μαρκουτσίων.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΜΙΑΣ ΠΑΞΙΜΑ-ΔΟΥΛΑΣ

Τρίτη, βράδυ.— Κάνοντας τὴ συνηθισμένη κοῦρσα μου, πέρναγα ἀπ' τὴν ὁδὸς Δώρους. Ἕνας παληάνθρωπος ἁμαξᾶς, γιὰ νὰ μὲ πειράξῃ, μοῦ φώναξε ἂν θέλω νὰν τοῦ δώσω ἕνα πεντόφραγκο γιὰ νὰ μὲ πάῃ στὸ Φάληρο νὰ μὲ πετάξῃ στὰ βαθειά. Ἀναίδεια μεγάλη ποὺ τὴν ἔχουνε, μωρὲ μάτια μου, μερικοὶ-μερικοί, νὰ μὴν ἀφήνουνε ἥσυχες τὶς γυναῖκες ποὺ κάνουνε τὴ δουλειά τους χωρὶς νὰ πειράζουνε κανένα ! Νομίζουνε πῶς εἶνε ὅλες σὰν τὰ μοῦτρα τους ! Ἐγὼ ἂν ἐκατάντησα σ' αὐτὸ τὸ στάδιο,—ἂς ὄψεται ὁ ἀρρεβωνιαστικός μου ὁ Μέγκος πού, ἀφοῦ μὲ ξεσήκωσε ἀπὸ τὸ σπίτι ποὺ δούλευα καὶ μοῦφαγε ὅλο τὸ βιβλιάριο τῆς Λαϊκῆς, ὕστερα μ' ἀπαράτησε στοὺς πέντε δρόμους ἔρμη κι' ἀπροστάτευτη—ὅμως νὰ μὴ φανταστῆτε ποτὲς πῶς ἐγὼ δὲν ξέρω νὰ βαστήξω τὴ θέσι μου. Ξέρω νὰ περιποιέμαι τοὺς πελάτες μου καὶ δὲ δίνω ἀραντεβοῦ μ' ὅποιον κι' ὅποιον. Κι' αὐτὸς ὁ ἀναίστητος νὰ μοῦ λέῃ πῶς θὰ μὲ πετάξῃ στὸ Φάληρο. Πέταξες πολλὲς σὰν καὶ μένα, μωρὲ ἀδερφάκι ;

Παρακάτω. ἐκεῖ στὰ σκοτεινά, πίσω ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς Κοτοπούλης, βλέπω νἄρχεται ἕνα παπαδοπαῖδι, τῆς Ριζάρειος. Μικρὸ-μικρὸ τὸ τσαμένο μου, ἀμούστακο, μὲ τὸ ρασσάκι του καὶ τὸ καλιμαυκάκι του, ἄχ, μαννίτσα μου, τρέλλα ἤτανε ! Ἅμα ἔφτασα κοντά, τοῦ λέω :

—Ἔρχεσαι μαζί μου, κουκλί ;

Αὐτὸ τὸ κακόμοιρο τάχασε καὶ μοῦειπε :

—Λάθος κάνετε, δὲν εἶμαι τὸ κουκλί σας.

Ἄχ, ψυχίτσα μου, δὲν ἤξερε ἀπὸ τέτοιες δουλειὲς τὸ μαννάκι μου καὶ ντρεπότανε. Γιὰ νὰ τοῦ δώσω θάρρος, τῶπιασα ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τοῦ εἶπα :

—Ἔλα, κοκό μου, ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σύ, δὲν εἶσαι ἀπὸ ξύλο. Οὔτε καὶ μπορεῖ νὰ σοῦ τὸ ἀπαγορέψῃ κανένας, ἐπειδὴ φορᾶς ράσσο, νὰ μὴν τὸ ρίχνῃς καὶ σὺ ὄξω καμμιὰ φορά.

—Γιατὶ θέλετε νὰ τὸ ρίξω ἔξω, ἀδελφὴ ἐν Χριστῷ ; Εἶμαι ἕνας ἱερωμένος. Θὰ δεηθῶ εἰς τὸν Ὕψιστον γιὰ σᾶς, κυρία.

—Μὰ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα—τοῦ λέω καὶ γὼ—ἐπειδὴ θὰ παρακαλέσῃς τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ψυχή μου, ἐγὼ δὲν εἶμαι καμμιὰ ἀχάριστη καὶ θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Καὶ τὸν τράβηξα γιὰ τὸ πανσιὸν στὴν ὁδὸς Ξούθου. Πιὸ πολλὰ δὲ μπορῶ νὰ γράψω. Ἔχει καὶ τὰ μυστικά του, βλέπεις, τὸ ἐπάγγελμα.

Τετάρτη πρωΐ.—Κάνε τὸ καλὸ καὶ ρίξτο στὸ γιαλό, λέει. Βρῆκα ἕνα ἀνήξερο πλᾶσμα μποροῦσα νὰ μὴν τ' ἀνοίξω τὰ μάτια ; Παρθένιος ὄνομα καὶ πρᾶμα ἡ ἀγαπίτσα μου ! Οὔτε τὸ ἄλφα δὲν ἤξερε. Ἐγὼ ὅμως τοὔμαθα καὶ τὸ ὠμέγα. Ὅλη τὴ νύχτα κάναμε τὴν προσευχή μας γονατιστοὶ πότε γὼ πότε κεῖνος. Ἔτσι εἶμαι ἥσυχη πῶς κι' αὐτὸς πῆρε τὴ θεία φώτισι ποὺ δὲν εἶχε μέχρι τώρα, κι' ἐγὼ θὰ πάω στὴν παράδεισο, ἐξὸν ἂν ὁ χωροφύλακας μὲ πάει τ ἀπόγεμμα πουθενὰ ἀλλοῦ. **ΤΟ ΜΑΙΡΑΚΙ**(τοῦ 13

Τοῦ Βλάμπ τὰ καμώματα

ΠΑΛΗΕΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Μανάρια πράμματα, λέω, ρὲ Μανιῶ σουλτάνα, κι' ἀγκωνιάρικη, νὰν τὰ γράφῃς καὶ νὰ σὲ πιάνῃ μερμηρία κι' ἀνεμοστρόβιλος ! Πῆγα προχτὲ στ' Ἀναφιώτικα, ἐκεῖ κατὰ τὴν ὁδὸς Θόλου, π' ἀνεβαίνεις τὰ σκαλοπάτια καὶ σ' ἀνοίγει ἡ ὄρεξι. Εἶνε μιὰ ταβερνοῦλα κεῖ ἀπάνου, παληὰ σὰν τὴνΚαπνικαρέα πού τηνε ξέρουνε λίγοι μὰ ἐκλεχτοί, ὅπως τὸ λένε κι' οἱ σοσιλιαστάδες. Καὶ μιὰ ρετσίνα κεχριμπάρι, νὰν τὴ βαίνῃς στὴν ποτήρα καὶ νὰ λὲς τί πίνῃς, Χριστέ. νὰ σὲ κεράσω! Καὶ μὲ ποιόνα νομίζεις πῶς ἔκανα καράμπολα ; Τὸ Μπόθο, ρέ, τὸ χασαπάκι, ποὔμαστε στὶ παληά μας χρόνια ἀχώριστοι κι' εἶχα χάσει τ' ἀχνάρια του τώρα τελευταῖα.

—Ρὲ Μπόθο, ἐσύ 'σαι, ρὲ ψυχή ; τοῦ κάνω.

—Ἐγώ, ρὲ πατριωτάκι, τόκα τὸ χεράκι σου νὰ πιάσω κι' ὅ,τι ἔχω ἂς τὰ χάσω.

—Ἀμάν, παληὲς πληγὲς μ' ἀνοίγεις, ρὲ παληόφιλε. Ποὔσουνα τόσον καιρό, ρὲ μακαντάση;

—Παραθέριζα στ' Ἀνάπλι, ἀδρεφός.

—Μπῆκα. Δῆμος Παλαμηδίου... ὁρῖστε ;

—Ναὶ γιά, ρὲ συνάδερφε. Σ' ἀφήνει ὁ παληόκοσμος ν' ἀγιάσῃς ; Κάτι ἀγαπητιλίκια, κάτι καυγαδάκια, μ' ἐννόησες ;—τρεῖς φαλτσετιές, πέντε χρόνια μέσα. Δὲν τὰ ξέρεις ;

—Καλὰ ἐσύ ! κι' ἐγὼ ἀπ' τὸ ἴδιο τεζάκι ἔχω περάσει. Καὶ τώρα, ἐδῶ ἀκόμα ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ τὴν κάνεις τὴν κρασοθεραπεία σου ;

—Πάντοτες.

—Καὶ τί μονέδα κόβεις τώρα ;

—Ζωολόγος ἐπαγγέλλουμαι, ὅπως πρῶτα.

—Νὰ μοῦ ζήσῃς, χρυσόστομε ! Σ' ἀκούω καὶ μοῦ φαίνεσται πῶς γυρίζω εἴκοσι χρόνια πίσω. Θυμᾶσαι, ρέ, τὶ ὄμμορφα ποὺ κουβεντιάζαμε τότες ; Τώρα ἤρθανε οἱ ξεκλείδωτοι, οἱ ντουμπλουβέδες, καὶ μᾶς χαλάσανε τὴ γλῶσσα μὲ τ' ἀλαμπουρνέζικά τους.

—Ἀλήθεια. Θυμᾶσαι πῶς τηνε λέγαμε τὴν ἀφέλεια στὸ Γκάζι ;

—«Βόλ ντ' ἀμούρ».

—Ναὶ γιά. Κι' ἅμα ἤτανε λίγο μεγαλείτερη κι' ἔκανε γκέλες ὄξω ἀπ' τὸ καβουράκι ;

—«Ἔλα δῶ, δὲ σὲ βαράω».

—Ὄχου, καϋμοί ! Θυμᾶσαι καὶ τὸ Μπαϊραχτάρη ποὺ μᾶς τσάκωνε καὶ μᾶς κούρεβε μὲ τὴν ψιλὴ καὶ μᾶς ἔκοβε τὶς μοῦτες τῶν παπουτσιῶνε ;

—Καὶ τὸ μπαγλαμᾶ ; Καὶ τὸ τσικάκι ;

—Χριστέ μου, τὰ πάθη σου, πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροί.

—Πήραμε τὴν κάτου βόλα τώρα, ρὲ Μπόθο, τῶχεις πάρει χαμπάρι ;

—Ναί, μωρ' ἀδερφάρα, μᾶς ξεπαστρέψανε οἱ ἐμιγκρέδες.

—Ἤρθαν τ' ἄγρια νὰ διώξουν τὰ ἤμερα.

—Ἢ τὸ ἀνάποδο.

—Τὸ ἴδιο κάνει.

Καὶ γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὰ παληά μας, ρὲ ἀρχαιόφιλη, πήραμε κεῖνο τὸ λὰ μινόρε ποὺ λέγαμε ὄντες εἴμαστε στὴς δόξε μας :

Θέλω νὰ γένῃς φυσικιὰ μὰ ὄχι νὰ ποθάνῃς,
γιὰ νἄρχουμαι κάθεπρωῖ νὰ σαρωτάω τί κάνεις!

Ἀμάν, μεράκια ! **Ο ΒΛΑΜΗΣ**